

KURT BRAND

Plazmatická stvůra

Knihovnička Perry Rhodan 103

Přeložil Jaroslav Kuťák

„Toho muže bych rád poznal," řekl Perry Rhodan a složil noviny tak, aby mohl ukázat na jeden z titulků. „Walt Ballin..." Naslouchal zvuku vysloveného jména, zatímco zvedl oči a podíval se od pracovního stolu oknem na Terranii.

Každodenní informace, které mu tiskoví referenti vybírali z hromady novin a časopisů Impéria, v něm vyvolávaly zvláštní ozvěnu. A dnes dokonce udělal něco, co ještě nikdy neudělal — chtěl poznat jednoho z žurnalistů.

Šéf Sluneční rozvědky Allan D. Mercant se na Rhodana tázavě zahleděl, ale První Administrátor Slunečního impéria na to nezareagoval. Stále se díval z okna a přemýšlel.

„Patří k tomu spousta pocitu zodpovědnosti a také odvaha, když se nás někdo ptá, jestli náhodou neprovádíme destruktivní politiku, Mercante. Většinou se nevyplácí Číst obdobné agresivní výlevy, ale tenhle Walt Balím zaznamenal úvahy, kterými se musíme zabývat i my- Zcela zvlášť mě zajímá jeho tvrzení, že jsme zanedbali výchovu lidí v galaktických rozměrech. Nemá náhodou tenhle pan novinář pravdu, Mercante?"

„Je jednoduché kritizovat, pane," odporoval klidně Mercant. „Nedokážeme zrychlit vývoj člověka. Máme povinnost řídit se podle průměru. Kromě toho by se, velice snadno mohlo stát,

že naše vysvětlování nejnovějších událostí, například jak to vše uvnitř Galaxie, nebo jaká akutní nebezpečí hrozí Galaxii, či že jsme právě uvnitř Mléčné dráhy objevili civilizaci, která je mnohem dál, než například Arkonidané, by naše obyvatelstvo mohlo nejenom zmást, ale také velmi zneklidnit."

„Raději neklid nyní, Mercante, než někdy později, až se budeme muset o Pozemšťany opřít. Jakkoli obvykle rád následuji vaše rady, musím dát Waltu Ballinovi zapravdu a spolu s ním říci: Provádíme politiku sebezničení, dokud z našich „ spoluobčanů, to znamená všech Pozemšťanů, neučiníme občany vesmíru!

Každý, i ten sebeobyčejnější člověk na ulici, se musí cítit s námi spojen. Ale to dokáže pouze tehdy, když mu sdělíme všechny své starosti a trable. To my však neděláme, a právě toto nám Walt Ballin vyčítá. Jenom si vzpomeňte na paniku, která propukla na Zemi, když se v naší soustavě zničehonic objevila flotila Druufů, po ní pak robotské lodě Arkonu a flotila Skokanů.

Musíme lidstvo krok za krokem připravovat na fakt, že v centru Mléčné dráhy žije vysoce vyvinutá civilizace, že musíme počítat s její brzkou návštěvou a že to možná bude velmi nepříjemné. Mám pocit, že právě tento Walt Ballin je nejlepším mužem pro informování veřejnosti, proto bych ho velice rád a co nejdříve poznal. Kdy by tady mohl být?"

Allan D. Mercant se usmál: „Pane, Walt Ballin je novinář a novináři jsou zvláštní druh lidí. Snad sem do Terranie přijede, když ho o to požádá vaším jménem rozvědka. Doufám, že by tu zítra mohl být."

^_*.*^,

Když se Walt Ballin videofonem domlouval s jistou Yvonnou Berclaisovou, už dávno nemyslel na úvodník, který pro no-

vinu napsal včera. Návštěvník, který čekal v předpokoji, měl ještě chvíli počkat, tak důležitý zase být nemohl. Walt Ballin neznal žádného pána jménem Garibaldi, ale na druhou stranu pro něj bylo velice důležité, aby se na dnešní večer domluvil s Yvonnou a mohl si s ní konečně ujasnit situaci.

„Takže, -drahá, dnes ve dvacet hodin? Nechám rezervovat stůl v naší restauraci, vpředu vlevo, ano?“

Usmál se.

Yvonne Berclaisová byla okouzlující mladá dáma, elegantní brunetka, a i přes svých dvaadvacet let známá po celém světě. Když se Berclaisová rozezpívala a zpěv jejího sopránu byl přenášen na obrazovkách celého světa, jejímu božskému hlasu naslouchaly milióny lidí.

Ted' však Yvonne Berclaisová nebyla jenom nějakou vynikající zpěvačkou, pro Walta Ballina to byla zamilovaná, mladá, šťastná dívka. ,

„Těším se na ten večer, Walte, a přijdu včas. Nebudeš na mě čekat. Tak zatím!“

Vypnula spojení, ale sedmadvacetiletý Walt Ballin ještě zíral na obrazovku videofonu. ,

Náhle se tiše ozval bzučák. Připomínal mu návštěvníka v předpokoji.

Walt Ballin měl výbornou náladu. Pustil návštěvníka dál, ale neposlouchal co říká, protože musel pořád ještě myslet na svoji Yvonnou.

Ale co, to ten návštěvník říkal? Kdo to vlastně byl? Jak vy-.padal?

„Cože..., promiňte, prosím. **Co** jste to říkal?“ zadíval se Ballin popleteně na holohlavého muže, ten se pousmál a zopakoval svou přednášku.:

Walt Ballin zpozorněl.

„Cože? První Administrátor Četl můj úvodník? No a?“ Ballin zbystřil. Jen si trochu zakombinoval, a **už** viděl, jak se blíží

„S kým byste tam chtěl mluvit? S Rhodanem?“ zeptal se tloušťík s předstíranou lhostejností.

„S kým jiným? Když už si přeje, abych přijel do Terranie, snad nebude protestovat, abych si s ním v krátkosti promluvil.“

Jeff Garibaldi souhlasil. Zapnul videofonní přístroj a spojil se s centrálou novin, aby objednal rozhovor s Terranií.

Spojení s Terranií bylo dílem okamžiku. Pak se rozblikala obrazovka a na ní se objevila Rhodanova tvář.

„Ano prosím?“ Walt

Ballin suše polkl,

Z obrazovky se na něj díval nejmocnější muž Sluneční říše.

„Pokud všemu správně rozumím, pak vy jste Walt Ballin? Mohu se s vámi ještě dnes setkat v Terranii, pane Balline? Sdělil byste mi, kdy asi přiletíte?“

„Ano, pane, ano.. -“, vykoktal novinář.

Rhodan se pousmál.

„Těším se: na rozhovor s vámi, pane Balline. Máte ještě něco?“

-

„Ne, pane... děkuji... Už nic.“

^ ^ ^

Ve dvanáct hodin standardního Času převzal poručík Harald Fitzgerald velení nad satelitem ORI-12-1818. Seržant Stainless neohlásil žádné mimořádné události a přesně ve dvanáct hodin se odebral do kajuty, aby se věnoval zaslouženému spánku,

-ORI-12-1818 obíhala kolem největší sluneční soustavy v souhvězdí Orionu, kolem Žlutorudého obra Beteigeuze. Toto superslunce mívalo kdysi čtrnáct planet, ale před sto osmnácti lety ztratilo třetí oběžnici vinou atomární exploze. Tenkrát v této oblasti Mléčné dráhy na sebe narazily velké flotily Sko-

kanů a Topsiderů. Galaktičtí obchodníci viděli v Topsiderech spojence nenáviděných Pozemšťanů, Topsiderové si však mysleli, že Skokani přišli, aby je zničili.

Tím, kdo se v pozadí těchto událostí smál, byl Perry Rhodan. Tenkrát bylo jeho hlavním úkolem utajení galaktické pozice Země, a proto se nesměl přímo vmísit do dění. Třetí planeta slunce Beteigeuze byla pro všechny zúčastněné Zemí, a neskutečná síla arkonské bomby ji proměnila v mračno rychle se rozptylujících plynů.

Jenom číslo 4, svět jménem Aqua, velikosti Země a s povrchem, který z devadesáti pěti procent sestával z vody, nesl život. Na jediném kontinentu planety, velkém zhruba jako Evropa, vybudovala Země už před mnoha lety obchodní a Vojenskou základnu. Jméno Aqua upadlo během staletí v zapomnění, tento svět stejně jako všechny ostatní oběžnice Beteigeuze nesly nyní pouze číslo, přičemž poslední z nich, metanový gigant, měl Číslo 13.

Každé tři měsíce byla posádka stanice na třetí planetě střídána. Když poručík Fitzgerald zkontroloval všechny přístroje, znovu si na to vzpomněl a začal přemýšlet, kdy už ho konečně vystřídají.

Příliš času na to neměl, protože ho z úvah vyrušil typický zvuk aktivujícího se strukturálního zaměřovače, který ohlašoval transici neohlášené vesmírné lodi.

Sluneční flotila si hlídala vesmírné sektory, prohlášené za obchodní oblast Pozemšťanů. Přilet cizích lodí musel být předem oznámen, tohle nařízení respektovali dokonce i Galaktičtí obchodníci. Pokud se tak nestalo, museli i Skokani počítat s tím, že se v blízkosti brzy objeví jednotky Rhodanovy flotily a budou požadovat, aby se neohlášená loď nechala identifikovat.

„Určitě zase nějaký Skokan," říkal si poručík Fitzgerald poté, co pohlédl na oscilograf. Pak zmáčkl jedno z tlačítek. V

mžiku odešlo krátké vysílání na paluby dvou strážních křižníku, křižujících v tomto sektoru. Strážní křižníky takto získaly všechny souřadnice a údaje, pomocí kterých se mohly brzy dostat k cizí lodí, ledaže by neznámí v následujícím okamžiku znovu transitovali a zmizeli v hlubinách vesmíru.

Fitzgerald tímto způsobem vlastně vyhlásili poplach na palubě křižníku NIL. Palubní počítač lodi zpracoval údaje a připravil transici. Silné impulzní pohony byly vytíženy na maximum. Absorpční generátory a energetické stanice zavaly, konvertory přešly na maximální výkon. Čtrnáct set mužů si rychle oblékalo vesmírné skafandry a spěchalo na svá místa.

„Normální hyperskok?“ ujist'oval se ještě jednou kapitán lodi ve spojové centrále.

„Pane, normální hyperskok!“ odpověděl jeden ze spojařů. O tři minuty později NIL transitoval a vynořil se o osmadvacet světelných let dále ve vesmíru.

Na monitorech se objevil třpytivý bod. Cizí loď! Letěla jen o něco málo rychleji než NIL.

„Měli bychom být vybaveni novými reliéfovými zaměřovači, pane,“ poznamenal seržant Penter, aniž by zvedl hlavu od svého zaměřovače.

– „Máte na mysli Rhodanovy předpisy, Penter?“ zeptal se velitel NILU.

„Ano, pane. Protože kdo nám teď poví, jestli před námi není jedna z lodí Akonu? Proč by Akonané nemohli ovládat starou techniku a z nějakého důvodu použít transici stejně jako my?“

Od chvíle, kdy se Rhodan vrátil z Modré soustavy, kde narazil na vysoce vyvinutou civilizaci Akonanů, všichni příslušníci vesmírné flotily neustále očekávali přilet těchto bytostí. Zůstávalo však naprosto nejisté, jak přiletí - zda na kosmické lodi, nebo pomocí nějakého technického procesu, o kterém lidé do dnešního dne netušili, že vůbec existuje.

Rhodanův varovný předpis pro flotilu a všechny strážní lodě

zněl: Pokud se v oblasti našich zájmů objeví neohlášená vesmírná loď a jakýmkoliv způsobem bude vykazovat neobvyklé konstrukční znaky, je bezpodmínečně nutné informovat hlavní stan v Terranii.

Kapitán strážního křižníku NIL na Penterovu otázku neodpověděl.

• „Zavolejte cizí loď!“ přikázal spojařům.

Spojová centrála okamžitě zareagovala.,

Odpověď přišla okamžitě. Cizí křižník se pokusil s nečekaně velkým zrychlením uniknout.

„Zbraňové centrále: Tři varovné výstřely!“

Na horním pólu NILU se rozzářila impulzní děla a vyslala tři zářivé paprsky za unikající neznámou lodí.

Zhruba sto kilometrů před ní překřížily dráhu neznámé lodi impulzní paprsky.

„Palbu zastavit!“ zvolal velitel strážního křižníku, zatímco se z jiného reproduktoru ozvalo hlášení cizí lodi.

Byli to Skokani!

O pět minut později NIL přibrzdil těsně vedle válcovitého křižníku a vyslal na jeho palubu kontrolní komando.

„Zastavili jsme skokanskou loď ze soustavy Celsia,” oznamovala spojová centrála NILU na planetární základnu Beteigeuze. „Kontrolní komando přestoupilo na její palubu. Pozor, hlášení kontrolního komanda... Bože! Haló, stanice ORI-12-1818, okamžitě požadujte sanitární loď. Skokanská loď UG-DVI je zamořena. Polovina posádky mrtvá. Jenom osm Skokanů lze označit za živé. Seržant Hopkins, velitel kontrolního komanda, si myslí, že tento skokanský rod zemřel na nějakou nákazu. Tyto údaje však berte s rezervou. Jak dlouho může sanitnímu křižníku trvat, než sem doletí, poručíku Fitzgeraldde?”

Poručík Fitzgerald však odpověděl otázkou: „Zakázali jste kontrolní jednotce opustit palubu UGDVI?”

„Zatím ne, ale ještě to stihneme. Vyhlásil jste poplach sanitnímu křižníku? V jakém sektoru se nachází?“

Sluneční soustava .disponovala zatím jenom třemi loděmi tohoto druhu. Přestože mely v průměru pouhých sto metrů, byly to velké létající kliniky, vybavené tím nejmodernějším, 'co vyvinula pozemská medicína a umění Arasů. Před dvěma lety byla vybavena první loď tohoto druhu a hned zaznamenala úspěchy na planetě Sulf, kde se během deseti dnů vypořádala s neznámými původci novodobé cholery, která tam zaútočila na osadníky ze Země. Pět dnů po přiletu lodi byla vyvinuta vakcína, která zachránila život sto dvaceti beznadějným případům.

Nyní šlo o život dvanácti mužů kontrolní jednotky a o ještě živé Skokany na palubě ohrožené lodi.

Jedna sanitní loď stála v Terranii v loděnici, loď 2 byla v akci v soustavě Vega. Třetí Čekala ve vzdálenosti 8 590 světelných let ve vesmíru. Díky poručíku Fitzgeraldovi dostala zprávu a ohlásila přilet během Šesti hodin.

Mezitím se šéflékař spojil s velitelem strážního křižníku a vyptával se ho; „Popište mi symptomy, seržante!“

Hopkins sice na Vesmírné akademii prodělal řadu sanitárních kurzů, ale nebyl lékař. Chvilu váhal, než se odvážil popsat chorobu, na kterou jeho muži narazili.

Ale šéflékař saními lodí měl naspěch: „No tak neváhejte, seržante! Postavte se k nejbližšímu Skokanovi a ohmatejte mu břicho. Nyní není důležité, jestli se nemocných dotýkáte nebo ne, protože v nejhorším případě jste infikováni všichni. Takže jak? Je jeho břicho tvrdé jako kámen, nebo nahmatáváte i měkké partie?“

Hyperkom přenášel do vzdálenosti 8 500 světelných let úpění seržanta Hopkinse. Měl pocit, že to nezvládne.

„Ted' jsem u hrudního koše, doktore," řekl Hopkins. „Můžete si s těmi údaji něco počnout?“

„Díky, seržante, pracoval jste velmi dobře a vaše podezření na břišní onemocnění bohužel souhlasí. Připravte své lidi na to, že během dvou tří hodin dostanou křeče. Já tu zatím zařídím všechno potřebné. Konec!"

Fitzgerald se otrásl. Litoval muže kontrolního komanda. Břišní infekce, něco jako tyfus, se v poslední době ve vesmíru objevovala velice často. Umíraly přitom stovky a tisíce lidí. „Dejte mi hlavní stan v Terranii," požadoval od svých spojařů. Krátce nato jej měl. Poručík ohlásil událost, ale dál než k deseti slovům se nedostal. Sanitární loď 3 už všechno ohlásila.

„Ještě nějaké další události, poručíku?" zeptal se major Deng z Terranie.

„Žádné, majore."

„Tak klidnou práci bych taky jednou rád měl,"; trochu závistivě poznamenal major a vypnul spojení.

„Klidnou práci," zabručel poručík Fitzgerald. „Tady je to tedy nuda, to je pravda. Ale kdybych seděl v Terranii..."

^ ^ ^

Jeho vůz se zastavil a neosobní plechový hlas po něm požadoval doklady.

Walt Ballin znal roboty, ale ještě nikdy se s žádným nestřetl tváří v tvář. Teď ho však jedna z těchto strojových bytostí odváděla k Perrymu Rhodanovi. Cestou prošli půl tuctem neviditelných kontrol a ani si toho nevšiml.

Potil se, protože netušil co se děje, a když si uvědomil, s jakou drzostí si nechal zavolat Perryho Rhodana z Paříže, udělalo se mu téměř špatně.

Robot, který kráčet před ním, otevřel další dveře a pak řekl: „Pane, pan Walt Ballin!"

Novináře málem ranila mrtvice. Zůstal stát jako přikovaný

a zíral na velký, sluncem zaplavený prostor. Viděl psací stůl a za ním muže, který z politicky nejednotné Země vytvořil Sluneční impérium.

„Prosím, přistupte blíže, pane Balíme!“ řekl První Administrátor a vstal.

Ballin se sebral. Nemohl mluvit, kolena se mu roztrásla, ale pak přece jen vstoupil do Rhodanovy pracovny. Rhodan okamžitě přešel k tématu.

– „Četl jsem vás článek v Evropa News, pane Balline. Zaujal mne natolik, že bych chtěl o vašich názorech vědět více. Předhazujete naší vládě, že Pozemšťany dostatečně neinformuje o událostech, v Mléčné dráze! Tohle už mi bylo kdysi dávno vyčítáno. Tenkrát se to dokonce projednávalo v parlamentu, dnes už je to záležitost pro světový tisk.

Prosím, pane Balline, nač jste myslel, když jste psal ten článek?“

Perry Rhodan si najednání s Waltem Ballinem vyhradil třicet minut. Jeho termínový kalendář mu neumožňoval větší prostor, nicméně po půldruhé hodině seděl novinář ještě pořád u něj a ještě pořád pozorně poslouchal. Bylo jasné, že tento muž patří do Terranie, a nikoli mezi desetitisíce úředníků, kteří vyřizují rutinní práce. Patří k jeho nejbližším spolupracovníkům.

Právě to chtěl Ballinovi navrhnout, když se ozval videofon s ohlášeným poplachem.

Rhodan vyskočil, spěchal k psacímu stolu a zahleděl se na obrazovku, ze které na něj hleděla vzrušená tvář šéfa velké hyperspovojové centrály hlavního města.

„Pane...“ řekl ten muž a potom musel polknout,

Perry Rhodan tušil, co mu bude ohlášeno.

Myslel na Modrou soustavu.

Bylo 18.59 hodin standardního času.

Bylo 18.50 hodin standardního času a na satelitu ORI-12-1818 si poručík Harald Fitzgerald zívá.

Už celou hodinu se sanitní křižník 3 nacházel u boku skokanské-lodi UGDVI. Štáb lékařů přešel na palubu lodi, aby se pokusil bojovat o životy nemocných.

Fitzgerald měl zapojenou vysílačku, se kterou s nimi byl neustále ve spojení. Pro podstatnou část posádky válcovité lodi přišla jakákoliv pomoc příliš pozdě a zda bude vůbec možno zachránit zbývajících dvacet Skokanů, bylo podle názoru lékařů otázkou. Narazili tu na určitý druh břišního moru, který nejenom že způsoboval rychlou smrt, nýbrž už v brzkém stádiu nemoci ochromoval všechny orgány v břišní dutině a způsoboval jejich ztuhnutí. Dalo se to léčit, ovšem pokud nemoc dospěla ke konečnému stádiu, jakékoliv lékařské umění bylo marné.

Během hodiny naslouchání se Fitzgerald o zákeřné nemoci dozvěděl tolik, že si bezděčně ohmatával břicho, aby zjistil, jestli je ještě měkké. Říkal si Že je blázen a chtěl už toho naslouchání nechat, ale udělal to teprve ve chvíli, kdy se lékaři začali bavit odbornou hatmatilkou.

Hodiny ukazovaly 18.51.

V té chvíli se před Haraldem Fitzgeraldem odehrálo něco na oscilografech zaměřovačů. Velitel lodi zpozorněl a kontroloval záznamy. Křivky byly velice zvláštní. Mohla je vyvolat pouze transice. Jenže žádná ze známých lodí vesmíru nevyvolávala takto plochou křivku.

Palubní počítač vyhlásil poplach. Konstatoval, že je znovu míjí neohlášená loď. Pak mu trvalo jenom pár vteřin, než zjistil galaktickou pozici vesmírné lodi.

„Kulovitý křižník," vykřikl Alain Berliez překvapeně. „To bych nečekal."

„Doopravdy kulovitý?" přeptal se poručík Fitzgerald a nechtělo se mu věřit, že by tento zvláštní otřes prostoru-s neobvyklými hodnotami vyvolala nějaká arkonská loď.

„Skutečně!" trval na svém Berliez.

„Ne tak docela," namítal jeho kolega Roger Dempsey. „Ten křížník má značně zploštělé póly, Berliezi. K Čertu, co má znamenat tohle rozmazání obrazu?"

Poručík Fitzgerald spěchal k zaměřovačům. Oba mladí poručíci mu uvolnili místo. Soustředěně pozoroval obraz na

monitoru. Byl mírně rozmazaný, ale ne natolik, aby nezůstal Čitelný.

„Cizí loď se pohybuje rychlostí 0,8 světla, vzdálenost 4,1 světelných hodin!"

„A v jakém směru?" zvolal Fitzgerald.

„**K** soustavě Beteigeuze!" ozvala se odpověď.

Hodiny ukazovaly 18.56 standardního Času.

„Berliezi, nejde ten obraz nastavit, aby byl ostřejší?"

Jednadvacitiletý poručík pokrčil rameny a pokusil se o to. Netrvalo dlouho a obraz byl dokonale ostrý.

Jednoznačně ukazoval zploštění obou pólů cizího vesmírného křížníku.

18.57 hodin-

Fitzgeraldův rozkaz pro spojovou centrálu. Řekl jenom tohle:

„Rozkaz 486. Poplach pro hlavní stan!"

Pak spojaři odvysílali tři krátké impulzy. Terranie na to neodpovídala. Obsah sdělení byl jasný.

Na superobřím křížníku DRUSUS zazněly poplašné sirény. To znamenalo bleskový start.

^ ^ ^

Bleskurychlé reakce Perryho Rhodana a zároveň jeho rozvážné chování novináře Walta Ballina fascinovalo. Jen zvolna

chápal, že je přítomen dalšímu rozhodujícímu okamžiku ve vývoji lidstva.

„Bully, jsou tady!"

„Marshalle, všechny mutanty na palubu DRUSUSU! Poplach!"

„Freyte, přebíráte vládu nad sluneční soustavou. Já musím pryč!"

„DRUSUS?"

Poprvé se ozvala slova z reproduktoru.

„Ano, pane, tady velín."

„Start za patnáct minut. Hyperspojení na trojúhelník DRUSUS-Terrania-ORI-12-1818!"

„Rozumím, pane. Start za..."

Perry Rhodan se nečekaně otočil. „Chcete letět s námi, Balline?"

Novinářem to trhlo,

„Já?"

„Jistěže. Pojd'te. Startujeme za třináct minut!" řekl Rhodan a spěchal ke dveřím.

Ballin vyskočil a následoval ho. Antigrafový výtah je odvezl na střechu vysoké budovy. Zatímco se vznášeli vzhůru, Rhodan novináře oslovil: „Pokud nechcete. Balíme, nemusíte s námi letět. Domnívám se, že let bude spojen s velkým rizikem." -

„Pane, velmi rád přijímám vaši nabídku. Které zaměstnání není riskantní?!"

Rhodan se musel usmát.

„To, co jste řekl o riziku, souhlasí, pane Balline, ovšem riziko normálních zaměstnání a riziko našich letů přece jenom představuje určitý rozdíl."

Dospěli na střechu výškové budovy v okamžiku, kdy se právě zvedal kluzák Reginalda Bulla a směřoval ke kosmodromu. Krátce nato seděl Walt Ballin vedle Rhodana ve dru-

hém kluzáku, který si to namířil ke gigantickému kulovitému tělesu křížníku DRUSUS.

^ ^ ^ .

Novinář Balím nestačil ani pořádně sledovat start obřího křížníku, protože byl zaskočen přítomností nejslavnějších osobností sluneční soustavy. Rozhlížel se z jednoho na druhého a nedokázal pochopit, jak je možné, že se k němu chovají jako k sobě rovnému.

DRUSUS mezitím zrychloval a opouštěl sluneční soustavu. Mělo však uplynout ještě několik drahocenných minut, než vlájková loď Slunečního impéria bude moci přejít do transice.

' V té chvíli přišly ze satelitu OŘI nové hodnoty. Tři důstojníci velínu DRUSUSU se věnovali vyměřování letového kurzu. Rhodan a Deringhouse přistoupili k mapě.

„To nevypadá jako přistání na čísle 3 soustavy Beteigeuze," řekl nahlas Bully.

„Taky mám ten dojem, tlouštíku," odpověděl Rhodan. „Ale . pokud loď cizinců nehodlá přistát na jediné obydlené planetě soustavy Beteigeuze, co v této soustavě pohledává?"

Reginald Bull se pobaveně usmál. „Kde zůstal tvůj optimismus, Perry?"

„Ten se dostaví v okamžiku, až budu vědět, kdo na neznámé lodi sedí a proč se pohybuje v souhvězdí Orionu. Deringhouse, vyhlase poplach celé flotily a všem základnám. Chápete, že už několik minut cítím cosi jako obavy nebo strach?" Deringhouse a Bully na sebe jenom krátce pohlédli a pak šli splnit rozkaz.

„O pět minut později dorazilo na ORI-12-1818 další hlášení. Opět byl vyznačen další kousek trasy, kterou letěl cizí křížník. .

Jednoznačně bylo znát, že jeho cílem je soustava obřího slunce Beteigeuze. Perry Rhodan musel stále více myslet na technicky vysoce vyvinuté Akonany z Modré soustavy, ke kterým čistě náhodou doletí při zkušebním letu křižníku FANTASY. Akonané už mnoho tisíciletí nepoužívali vesmírné lodě, aby létali od hvězdy k hvězdě. Dopravovali se transitory vyšších tříd a ke kosmickým lodím se vraceli pouze v případě, kdy museli někde vybudovat přijímací transiterovou stanici. Mezitím se pozice neznámého křižníku ještě více přiblížila k Beteigeuze.

Bully vycházel ze spojové centrály.

„Nehlásí se nám, sami také nevysílají žádný signály. Alespoň stanice na Beteigeuze nic takového v poslední době nezaznamenala.“

Bullymu se tahle věc nelíbila. Z mocenských prostředků Akonanů měl velký respekt. „Co k čertu chtějí u nás? To přece není náhoda, že se vynořili tak blízko naší sluneční soustavy! Nebo věříš na náhodu, Perry?“

„Od chvíle, kdy vím, že existuje Modrá soustava, už nechci spekulovat s náhodami. Doufám jen, že se pletu, když si myslím, že Akonané znají přesnou galaktickou pozici Země. S Akonany není možné hrát si na schovávanou jako s Arkoni-

dany nebo Skokany.“ „Ty máš dneska skvělou náladu,“ zabručel

Bully a přešel si

rukou přes zrzavé vlasy. „A to jen proto, že kolem soustavy Beteigeuze prolétá nějaká koule. Nechápu ten tvůj pesimismus.“

„A já zase nechápu, co u nás Akonané pohledávají. Dělalí to na mé gusto příliš nápadně. Chtějí, abychom je pozorovali. A kdo se takhle chová, obvykle mívá v rukávu trumf!“

Bully se zvesela zašklebil. „Aspoň v jedny věci máme nad nima převahu,“ řekl. „Lineární pohon, Perry! Jen tak mimo-

chodem - napadlo mě, jestli ten břišní mor Skokanů a přilet lodí Akonanů není v nějaký souvislosti."

Perry zavrtěl hlavou. „Tvoje teorie je naprosto absurdní, Bully."

„Ty máš nějakou jinou, Perry?"

„Nemám, ale chtěl bych dostat odpověď na otázku: Proč Akonané přiletěli?" Přitom se zamyšleně podíval na mapu se záznamem pohybu cizí lodí.

„Takže ses přesvědčenej, že to je loď Akonanů, Pěny?" „Pokud to budou okolnosti vyžadovat, tak ano."

Bully se na přítele zahleděl. „Něco mi zamlčuješ, Perry!

Čeho se bojíš?"

„Co se týče Akonanů, všeho! Nezapomněl jsem, jak se k nám v Modré soustavě chovali a jak nás přijali: jako nezdvořilé divochy, ale v žádném případě ne jako lidi s přiměřenou inteligencí."

„Akonani jsou holt galaktický snobové," vyhrkl Bully tak impulzivně, že se tomu Rhodan musel zasmát.

„Asi máš pravdu," stačil ještě říct, jenomže potom si všiml, že přichází generál.

„Pane, přináším zajímavou zprávu. Poručík Fitzgerald ze stanice na Beteigeuze nám právě ohlásil, že z neznámého křižníku vycházejí impulzy, které ještě nestačil vysvětlit. Nejdříve byl satelit ORI-12-1818 zasažen tajuplnými krátkými impulzy, pak strážní křižník NIL zjistil, že ho cosi zahaluje, ovšem než mohl satelit zahájit nějaká měření, bylo to všechno zase pryč."

„Na ty lodí můžou bejt jenom Akonani!" vyhrkl spontánně Bully. Rhodan ani generál Deringhouse mu neodporovali. „Vypadá to," poznamenal generál, „že někdo z nás zapomněl v Modré soustavě vizitku." „Spíš bych si myslel, že nám ji někdo vytáhl z kapsy, De-

ringhouse," namítl Rhodan. „Možná, že za to vděčíme jisté akonské dámě jménem Auris." Přítomní muži mlčeli a pokyvovali hlavami. Rhodan se podíval na palubní počítač a zeptal se: „Kdy skočíme?" „Za osm minut, pane. Pak se ztratíme z oblasti mateřské sluneční soustavy."

„Díky," odpověděl Rhodan a obrátil se zpět k Bullymu a generálovi. „Momentálně nemůžeme udělat nic jiného, než čekat. Už ale nemá cenu jít si lehnout. Posadme se přece."

Pak začal kovový hlas palubního počítače odpočítávat transici. Trojice mužů se posadila za oba piloty. Deringhouse se pak zahleděl na Rhodana a zeptal se: „Pane,

jste zneklidněn?" „Ano!" přiznal Rhodan. „To jsem. Mám značné obavy. Tento

přímý let akonského křižníku ukazuje jednoznačně na nějaký plán. Mé podezření je posilováno spojovým tichem cizí lodí. Ovšem žádné dohady nás nedostanou dál. Musíme tu malou loď zastavit a přinutit Akonany, aby vyložili karty na stůl."

Bully zvedl ruku a vyhrkl: „Já se jenom divím, že přiletěli jenom s jednou lodí, a ještě ke všemu jenom stometrovou -anebo jich snad v našich sektorech lítají stovky a my jsme si jich ještě nevšimli?"

„Možné je všechno, není vyloučena ani skutečnost; že dokáží své lodě zahalovat do ochranných štítů, které znemožňují jejich zaměření." „To se nám klidně může stát, že nás ještě moc, hezky překvapěj," zabručel Bully. Pak přišla transice.

^ ^ ^

Vysocí humanoidé sametové hnědé barvy pleti stáli před svou kosmickou lodí a bavili se. Smáli se a žertovali podobně jako

Pozemšťané. Přitom šlo o příslušníky speciální jednotky z Modré soustavy, kteří vedli Život plný nebezpečných akcí.

Sametově hnědá barva pleti byla přirozeným produktem obřího modrého slunce, pod kterým žili.

Ve srovnání s Pozemšťany byli zhruba o hlavu větší a podobali se spíš obyvatelům arkonidských světů, než obyvatelům Země. Od Arkonidanů se lišili hlavně tím, že neměli narudlé oči ani bílé vlasy. Většinou byli zrzaví.

Světlo modrého slunce Akon proniklo rozptýlenými mraky a zateplilo den nad planetou Sphinx.

Malá skupinka Akonanů si toho nevšímala. Byli to mladí muži, kteří nemysleli na úkol, který dostali. Všichni Čekali na velitele svého stometrového křižníku REDSE-U.

Mezihvězdná loď se zploštělými póly byla osmatřicátou ve flotile sboru, sestávajícího z dvaapadesáti lodí tohoto typu.

Víc než dvaapadesát lodí v Modré soustavě ani nebylo.

V Modré soustavě už mnoho tisíc let nebylo nic lakového, co by lidé nebo Arkonidané nazvali vesmírnou lodí. Akonané už dávno nepoužívali tento těžkopádný transportní prostředek a pohybovali se podobně jako jejich zboží prostorem a časem prostřednictvím trans미터ů.

Cesta z planety na planetu byla vysloveně procházkou. Arkonidan prošel energetickou branou stanice a další krok už udělal na jiné planetě.

Malá flotila stometrových křižníků zůstávala k dispozici pro zvláštní případy. Oficiálně nesla jméno Energetické komando. Jakkoli to byly malé a nenápadné lodě, síly, které dřímaly uvnitř, byly mohutné. Už více než osm tisíc let Akonané neztratili žádnou loď. Proto ani posádky nechápaly své akce jako nebezpečné. Cesta Galaxií pomocí primitivních lodí pro ne byla spojena s dobrodružstvím, které nepřinášelo riziko.

Pan-Tel, černovlasý Akonan, spatřil jako první svého velitele Vu Pooha, přicházejícího po malém kosmodromu. Upo-

zornil na něj své druhy. Smích rázem ustal. Všichni vzhledli k VuPoohovi.

Kudrnatý obr na ne už z dálky mával.

„Zase nic!“ zklamaně poznamenal štíhlý Mnaeg, „A já přitom doufal, že budeme mít zase nějaký vzrušení.“

„To myslíš v souvislosti s těmi ošklivými malými a odporně bílými cizinci, Mno?“ zeptal se Gim Sarem, zástupce velitele lodi.

„Kdo by na ně nemyslel?“ vmísil se Ol Pan-Tel. „Já jsem je taky viděl a musím říct, že mi nepřipadali ani oškliví ani odporní. Na tu jejich bledou pleť by si Člověk zvykl, a když si vzpomenu na šedivé oči toho velkého muže, pak musím dokonce říct, že mi celkem zaimponoval. A vůbec, nezaimponovali nám ti cizinci nakonec, když najednou zmizeli, přestože byli drženi pevnými paprsky?“

Mnae-Ig se tiše zasmál. Obrátil se k Ol Pan-Telovi. „Takže přece jenom by mohlo dojít k nějaký akci, Ole.“

„Nesmysl,“ odporoval Gim Sarem. „Ol má jenom slabost pro všechno cizí a neznámé. Ti odporní bělokožci měli Štěstí. Jak se později zjistilo, jenom jsme podcenili pohony jejich vesmírné lodi. Všechno ostatní na palubě nestálo za řeč.“

Náhodou se přitom podíval na Ola a všiml si, že se posměšně usmívá. „Ty mi zase nevěříš, Ole! To je pro tebe typický.“

Co se ti nelíbí?“ „Ze jim říkáš odporní bělokožci, Gime. Copak je známe?“

Známe je doopravdy? Copak v Galaxii za něco stojíme jenom my?“

„Ale ale!“ vykřikl zástupce velitele lodi. „Copak ty snad souhlasíš s tím, jakým způsobem se ti bělokožci předváděli? Copak vůči nám vystupovali skromně a zdvořile jak se sluší pro cizince? Kdepak! Neskutečně drze se k nám vnutili, přestože jsme jim zřetelně naznačovali, že s nimi nechceme mít nic společného. Nebo mi snad chceš odporovat Ol Pan-Tele?“

„Vzpomínám si na slova našeho velkého filozofa Undka,

Gim Sareme," odpověděl Pan-Tel, přestože mezitím, dorazil kapitán lodi Vu Pooh a naslouchal. „Undk říkal..." „Ušetři nás těch starých filozofů," vypěnil Sarem, ale mu-
sel zmlknout, protože velitel lodi se ozval: „Ole, co jste nám chtěl říct?"

„Jenom to, co Undk v krátkosti říká: Nic se neděje bezdůvodně!"

Několik mužů se zasmálo, nejhlasitěji Gim Sarem, ale Vu Pooh se nesmál.

Pokrčil rameny.

„Naše akce nebyla bezdůvodná. Vládnoucí Rada Akonu rozhodla, že k ní dojde. Pojdme tedy na palubu." To byl rozkaz.

^ A ^

Akonský křižník REDSE-U se vnořil do normálního vesmíru. Beteigeuze před nimi zářila jako žhavé oko. V maličkém velínu se zdržovali pouze Vu Pooh a Gim Sarem. Seděli v křeslech a ani se nedívali na kontrolní přístroje.

Uplynulo několik minut klidu, pak se Vu Pooh náhle předklonil a sledoval malou kouli, zapuštěnou v kovové skřínce-Jako by se ve skřínce vznášela. Na povrchu bylo vidět dva zřetelné body. Vu Pooh spokojeně přikývl a znovu se uvelebil v křesle.

„Objevili nás, Sareme." „Dobrá,"
odpověděl oslovený. Pak zase mlčeli.

Loď REDSE-U jako by bez vedení a řízení letěla k planetární soustavě Beteigeuze. Pohledy obou Akonanů bez zájmu spočívaly na neobvyklém monitoru, jaký lidské oko ještě nespátřilo, a čas plynul. REDSE-U letěl stabilní rychlostí ke svému cíli.

Vtom se Gim Sarem pohnul. Ukázal na obrazovku, na slabě zářící kruh o malém průměru.

„To bude ta stanice, Gime," řekl Vu Pooh.

Pak se z povrchu malého ovládacího panelu zvedla jakási páčka. Zůstala v úrovni očí obou Akonanů.

„O...," překvapeně poznamenal Gim Sarem. „Tři lodě bělokožců!" Oba Akonané ožili.

„Zvláštní," zamumlal Vu Pooh. „Nevšímají si nás. Tři lodě, které se nehýbají z místa..."

A tak to zůstalo.

Akonané nemohli tušit, že strážní křižník NIL dostal rozkaz, aby se o neznámou loď nestaral a aby zůstal se sanitní lodí u zamořené válcovité lodi Skokanů.

Zájem Akonanů o tyto tři lodě rychle pominul. Důvěřovali v bojovou sílu a rychlost svého křižníku.

Zploštělý křižník minul Beteigeuze. Pro Akonany nebylo toto obří slunce nijak důležité, ani se na něj nepodívali.

„Vysílání!" konstatoval lakonicky Vu Pooh, když se ozval stacionární translátor. Zachytili výzvu Reginalda Bulla, aby se ozvali. Výzva se opakovala třikrát. Třikrát translátor přeložil vysílání do jejich řeči.

Vu Pooh a Gim Sarem se chovali jako bozi, toto obtěžování bělokožců jimi neotřásl.

„Náhlý silný spojový provoz..."

To kapitán lodi jenom konstatoval. Nečekal, že by Gim Sarem nějak zareagoval- Ten se nijak nevyjadřoval. Translátor mlčel, což bylo neklamně znamení, že vysílání nepatří přímo jim. Obsah těchto vysílání jim byl lhostejný.

REDSE-U prolétla dalšími třemi planetárními drahami, když se zvedly další tři páčky z povrchu ovládacího panelu. Zároveň se také změnil obraz na monitoru.

Spatřili vesmírnou loď titánské velikosti.

„Budou potřebovat čtyřicet minut na to, aby nás dohnali, pokud nezrychlíme," konstatoval Vu Pooh s úsměvem a pomalu se napřímil. Levou rukou se dotkl jakéhosi regulátoru a posunul jej.

Obraz na monitoru zůstal nezměněn, ale pozice REDSE-U uvnitř soustavy Beteigeuze se rázem změnila. Z místa, kde se křížník ještě před chvilkou nacházel, náhle zmizel, aby se v nulovém čase vynořil za metanovým obrem, sedmou planetou soustavy.

Obraz na monitoru se změnil. Zploštělý křížník se chystal k přistávacímu manévru.

Na monitoru žhnuly metanové plynové dráhy a měnily obraz do ruda.

Vu Pooh a Gim Sarem nevěnovali tomuto pekelnému divadlu jediný pohled. „Výsadek připraven k akci!" Vu Pooh odvětil: „Přistání za několik vteřin!" Pak opět nastalo ticho.

Ani členové komanda, kteří se shromáždili v jedné místnosti, nebyli nijak nervózní. Měli na sobe tenké kombinézy a křehce vyhlížející průzračné helmy. Na zádech měli jakousi vyvýšením, jako by pod kombinézou schovávali velký dout-" nik. Pravděpodobně šlo o speciální zařízení. Jakmile se rozzářilo zelené světlo, všechny rozhovory ztichly. Za okamžik se otevřel i vstup do místnosti, ve které čekali na zahájení akce, a prostor byl náhle naplněn ohnivými metanovými jazyky;

Něco přes dvacet Akonanů vystoupilo do volného prostoru. Bizarnímu smrtícímu okolí nevěnovali žádnou pozornost. Při svých akcích poznali tolik planet, že jim tento metanový svět s neustálými ohnivými bouřemi nemohl předvést vůbec nic nového.

I přes rozzuřené živly se Akonané pohybovali neuvěřitelně jistě.

Za nimi vyplouvaly z jejich lodi na antigravových polích součástky agregátu. Tým Akonanů byl sehrán jako skupina artistů.

Každý jejich pohyb, každý pracovní proces byl dokonale rozdělen. Tvrdou zem provrtali paprskovými sondami do hloubky dvaceti metrů. Pak-do nich byly odpovídajícím způsobem zapuštěny dlouhé kovové tyče. Úplně nakonec přikázal šéfinženýr týmu jménem Gud-Ko, aby byl k obrovské strojové soustavě připojen konvertor.

Pak ještě se svou skupinou zkontroloval vykonanou práci, dokončil nejjemnější nastavení přístrojů a hlavní tým se vrátil na palubu lodi. Následoval i Gud-Ko. Tiše se za nimi zavřel vstup.

V malém velínu se Gim Sarem otočil na velitele lodi a zeptal se: „Co budeme dělat teď?”

„Nic! Lodě cizinců jsou směšně pomalé. Vládnoucí rada bude překvapena, až jim oznámíme, jak pomalé jsou. Tím nepochopitelnější je, že se jim podařilo prolomit energetickou zábranu.”

Zatímco loď Akonanů zařvala a vznesla se nad atmosféru metanového světa, aby s neuvěřitelným zrychlením opustila životu nebezpečnou planetu, ve velínu zapípal kontrolní přístroj, ohlašující, že transmitter, který byl právě postaven na metanové planetě v soustavě Beteigeuze, je propojen s gigantickou transmitterovou stanicí Modré soustavy.

Vu Pooh od svých specialistů ani nic jiného nečekal. Tatoblesková práce nebyla první, kterou provedli dokonale. Gim Sarem zvedl hlavu a podíval se na šéfinženýra. „Nejsi spokojen, Gud-Ko?” zeptal se, když si všiml výrazu

svého druha. Šéfinženýr přikývl a pak řekl: „Gime, jakým způsobem se cizinci na těch zastaralých obřích lodích vlastně dostali do naší hvězdné říše? To přece nemohla být náhoda?” „Jestli náhoda nebo ne, to brzy nebude hrát roli, Gud-Ko.

Cizinci přistanou a pak je navštíví Mal-Se. Už nemá vyzní o tom mluvit."

V tu chvíli REDSE-U zmizela z vesmíru a ponořila se do nadřazeného prostoru.

^ A ^

DRUSUS se řítí do soustavy obřího slunce Beteigeuze rychlostí 0,9 světla. Už dávno provedl transici a vedlejší účinky rematerializace u členů posádky odeznívaly. Zatímco se Bully a Deringhouse polohlasem bavili a stáli přitom před hvězdnou mapou, na které byl vyznačen kurz cizí malé lodi, Perry Rhodan stále sedel v křesle a přemítal.

Dokonce ani zvolání od strukturálních zaměřovačů: „Otřesy prostoru při anomálně plochých impulzech, stanoviště - asi milion kilometrů nad planetou číslo 7!" nemohlo Rhodana vytrhnout z jeho úvah.

Pak se ohlásila stanice ORI-12-1818.

„Neznámý křižník cizí konstrukce před minutou a osmnácti vteřinami pravděpodobně díky transici opustil nás časoprostor. Konec hlášení."

V tu chvíli Rhodan ožil. Vstal a předstoupil před hyperkom: „Tady Rhodan. Otázka pro stanici ORI, Jak dlouho se neznámý křižník zdržoval na sedmé planetě a kde přistál? Čekám."

„Měřicí stanice ORI-12-1818 pro šéfa," zazněl hlas poručíka Harald Htzgeralda z reproduktoru. „Doba pobytu cizího křižníku na sedmičce - dvacet devět minut a čtyři vteřiny. Přistání na sedmičce..."

Palubní počítač automaticky přebíral všechny Fitzgeraldovy údaje.

Rhodan zamyšleně vzhledl, když hlášení skončilo.

„Takže, pánové, co říkáte?"

Bully se zahalil do mlčení. Generál Deringhouse pokrčil

rameny. „Zvláštní, pane! Zcela nevysvětlitelné. Co mohli během těch třiceti minut na cizí planetě udělat?"

Bully vyhrkl to, co mu slina přinesla na jazyk: „Položili tam kukaččí vejce." : :

Deringhouse se pousmál a dodal: „Ano, pokud existuje galaktická kukačka."

Rhodan se mezitím díval na hvězdnou mapu, ale zdálo se, že ji vůbec nevnímá.

„Galaktické kukaččí vejce," zopakoval a podíval se na Bullyho. „Máš občas nápady, které jsou k nezaplacení."

„Panebože, vždyť jsem nic neřekl," bránil se Reginald Bull.

„Ale ano, dokonce jsi řekl velice mnoho, Bully. Ve chvíli, kdy jsi vyjádřil svoji domněnku, mě konečně přestala bolet hlava."

Rhodan se zasmál.

„Dobrá, uvidíme, co najdeme na té sedmé planetě, až tam přistaneme."

^ ^ ^

„Pánové," říkal Rhodan krátce po přistání na sedmé planetě a ukazoval na centrální monitor. „Co to je? Nevím. Mohl by mi to někdo říct?" , f

Jeho otázka nebyla zodpovězena. Všichni se dívali a nikdo nic nevěděl. Kdo však viděl to zvláštní monstrum, cítil neběž-, péčí, které z něj vycházelo.

„Co je to?" znovu se zeptal Perry Rhodan. „Akonané to tu velice rychle postavili a pak zmizeli. Co to může být. Bully?"

„Zatracený kukaččí vejce!" . ^

„Pane!" zvolal v té chvíli poručík od energetického zaměřování. „Ta věc vysílá slabé energetické emise. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Jsou zvláštní. Pozor! Ted' zmizely."

Je to snad signál pro Rhodana, aby začal jednat?

„Pánové u počítače: chci vyhodnocení, ale rychle, jestli smím poprosit!"

Bully a Deringhouse na sebe nenápadně pohlédli. Nikdo neznal tenhle tón Rhodanova hlasu lépe než oni dva.

Muž od počítačů hlásil: „Nic! Počítač si s hodnotami tohoto energetického zaměření neví rady!"

Rhodan klidně poznamenal: „Ani jsem nic jiného nečekal. Takže, Bully, ještě pořád pochybujeme, zda byla cizí loď obsazena Akonany?"

„Bohužel ne! Ale pořád ještě nevíme, co má támhleta věc představovat."

Rhodan sarkasticky odvětil: „Protože nám Akonané nezanechali návod k použití, budeme riskovat jenom minimálně. Svě tuže tam nepošlu. Deringhouse, máme připraveny bojové roboty?"

„Čtyři skupiny po Šedesáti kusech. Šéfe." „A jak to vypadá s technikou, generále?"

„Vydal jsem rozkaz, aby jich bylo naprogramováno celkem pět."

„Takže je nasadíte taky. Zůstaneme zde a budeme se na jejich akci dívat přes monitory. Bully, máš nějaký jiný názor?" „Je na palubě Harno?"

„Ne. Bohužel už jeho nepřítomnosti lituji. Harno by nás snad mohl informovat lépe."

^ A ^

Transmitter na sedmé planetě v soustavě Beteigeuze byl speciální konstrukcí.

, Nebyl jenom transportním prostředkem od hvězdy ke hvězdě, přenášel také obraz!

Na Sphinxu seděli tři Akonané před vyklenutou obrazovkou a pozorovali na ní obrovskou patnáctisetmetrovou vesmírnou

kouli se skupinou pochoduujících robotů, kteří se přiblížili k transponderové stanici do vzdálenosti dvou kilometrů.

Nejmladší ze tří Akonanů se pobaveně zasmál. „Osud stojí na naší straně a Mal-Se se nebude muset ani příliš snažit.“

Ale starý Akonan po jeho levici odporoval: „Tohle není záležitost osudu, nýbrž velení Energetického komanda a úvah Vu Pooha. Na to nezapomínej, Hud-Upe!“

„Vynasnažím se, moudrý mistře,“ odvětil mladík a nic už neříkal.

Téměř bez zájmu, poměrně znučeně sledovali tři Akonané pochod robotů Pozemšťanů k transponderové stanici. Když se formace bojových strojů dostala jen na několik set metrů k cíli, starý Akonan řekl svému spolupracovníkovi po pravici: „Mal-Se může jít!“

Oslovený muž zopakoval rozkaz a pak přišla odpověď: „Mal-Se jde za deset vteřin!“

Moudrý mistr přikývl a vypnul. -

„Svou práci jsme dokončili- Vládnoucí rada bude s výkonem Energetického komanda zase jednou spokojena. Ohlásil se nám Vu Pooh?“

„Ano, moudrý mistře,“ odpověděl Hut-Up. „Jeho loď se právě blíží domů.“

„Dobrá. Vu Pooh ať se u mě hlásí. Musím si s ním promluvit.“

^ ~*~ ^

„Máš pravdu!“ vyhrkl Bully. „Opravdu to je akonidský transponder!“

Už o tom nebylo pochyb. Roboti Pozemšťanů se zastavili dvě stě metrů před akonidským transponderem, kolem kterého se rozzářilo narudlé energetické pole. Rhodan vzal do ruky mikrofon.

„Cokoliv opustí transponderovou stanici, okamžitě zajmout! Zničení nebo zabití je za všech okolností vyloučeno!“

Pak podal mikrofon generálovi. A začalo čekání.

Zbraňové soustavy DRUSUSU byly v nejvyšší bojové pohotovosti. Novinář Walt Balím sledoval celou akci zpozadí. Pořád se musel dívat i na Rhodana, protože ho začínal pro jeho chladnokrevné, opatrné a rozvážné jednání obdivovat. Pěny Rhodan nebyl diktátor ani žvanílek.

Právě říkal: „Akonané s námi určitě nechtějí žertovat! Ovšem nečekáme už příliš dlouho?”

„Vždyť se ještě nic nestalo,” namítl Bully.

Rhodan však byl jiného názoru. „Deringhouse, zavolejte roboty zpět na loď. Ať si pospíší. Nějak se mi to nezdá. Pánové, co říkájí vaše měřicí přístroje?”

Otázka mířila na důstojníky velínu. Deringhouse povolal vysílačkou roboty zpět. Bully s tím příliš nesouhlasil, ale nedalo se nic dělat.

Walt Ballin poprvé v životě cítil smrtelný strach, aniž by pořádně věděl proč.

Na panoramatické obrazovce bylo vidět, že roboti už urazili polovinu zpáteční cesty.

„Zbraňová věži! Pal na cíl!” vykřikl Rhodan. ¹

Téměř zároveň zasyčely dezintegrátory a impulzní paprsková děla proti akonskému transmitteru! Zanikl během několika vteřin, proměnil se v mračno plynu, které bylo okamžitě rozehnáno metanovou bouří. Místo, na kterém ještě před chvílí stála stanice, krátce zažhnulo a roztavená kamenitá země zplynovala.

Trvalo to celé tři vteřiny. Když byla paprsková děla vypnuta, čtyři kilometry od lodi zůstal hluboký kráter, ve kterém zvolna tuhl roztavený kámen a vytvářel souvislou skelnatou vrstvu.

„Já bych ještě počkal, Perry.” „Na co bys čekal. Bully?”

Oslovený jen pokrčil rameny a Deringhouse mezitím oznámil: „Pane, roboti jsou zpátky na palubě. Přikázal jsem vědeckým robotům, aby přišli do velínu.“

„Bully, převezmi počítač. Chtěl bych mít co nejdříve výsledky vyhodnocení robotských pozorování, přestože si od nich příliš neslibuji.“

„Oukej!“ Bully přešel k počítači a začal se mu věnovat.

Než přišli roboti, trvalo to ještě deset minut. Během té doby si Rhodan všiml roztřeseného Walta Ballina, otočil se k němu a usmál se: „Balline, pořádně to všechno sledujte, abyste to pak všechno přesně popsal. Nemáme diktaturu, naše vláda nemá nic, co by mohla skrývat, vyjma věcí, které byly a vždycky budou tajné. Teď jsem tedy zvědav, co všechno ve svých novinách zveřejníte a co ne.“

„Všechno, pane! Všechno bez jediného škrtu,“ tvrdil Walt Ballin přesvědčeně.

Rhodan se pousmál a obrátil se k pěti robotům, kteří těžkými kroky vstupovali do velínu- Začal se jich vyptávat, ale s jejich informacemi se nedalo nic dělat. Přímá měření před akonským transmitterem byla plná rozporů a očividně pochybená.

Deringhouse vypnul jejich speciální programy a poslal je zpátky do skladu.

Rhodan chtěl právě vydat rozkaz ke startu, když z robotské-ho skladu číslo 4 přišlo hlášení. Šéf skladu Ortlov hlásil, že všichni roboti jsou špinaví.

„Pro tento ucel máme na palubě čistící zařízení, Ortlove,“ odpověděl mu Rhodan nazlobeně, protože nechtěl být zdržován hloupostmi.

„Pane, ta věc ale nejde dolů. Sedí na robotech jako připálená.“

„To je mi jedno, Ortlove. Postarejte se, ať je všechno v pořádku!“

Obrátil se na Deringhouseho. „Převezměte loď, generále...“

Ozval se hyperkom. Přišlo hlášení ze sanitního křižníku 3, naléhavě pro Rhodana.

Pak se najednou na monitoru objevila tvář šéflékaře lodi 3. „Pane,” začal, „na křižníku Skokanů UGDVI jsme objevili břišní infekci. Onemocněli na ni i členové kontrolního komanda. Ovšem kvůli tomu nevolám. Hlavně vám chci sdělit, že infekce byla mezi galaktickými obchodníky vyvolána uměle. Vše naznačuje, že kultury této infekce byly vypěstovány na Zemi.” „Profesore Degene, zvažujte co říkáte!” zarazil ho Rhodan. Lékař učinil jakési omluvné gesto, ale pak dodal: „Pane, já pochopitelně nejsem policejní úředník a mohu se plést, ale jak se na palubu skokanské lodi dostala rozlomená ampulka se zbytky kultur infekce - na palubu lodi, která se během uplynulých čtyř týdnů dostala do kontaktu pouze s Pozemšťany?”

„Dobrá, profesore, spojte se se šéfem Sluneční rozvědky Alanem D. Mercantem...”

„Pane, před několika minutami mě odkázal na vás, a mám vás jeho jménem požádat, abyste k nám přilétli a ampulku co nejrychleji dopravili na Zemi. Její transport je bezpečný, látka je dokonale uzavřena.”

Rhodan přikývl, „Dobrá, profesore. Za hodinu jsme u vás.” Sotva odstartovali, Rhodan se posadil do křesla a přemýšlel. Potom se spojil s muži od zaměřovačů a chvíli s nimi debatoval o změnách energetických emisí akonského transmiteru těsně předtím, než byl
zničen-

Pak se obrátil k Bullymu a řekl: „Nejsme o nic chytřejší, nicméně víme, že Akonané k sedmé planetě cosi poslali a že si s tím dali práci, aby to před námi udrželi v tajnosti. Dering-house, svět sedm bude neustále co nejostřeji stráženo příslušníky naší flotily. Nesmíme dát Akonanům další příležitost, aby tam vybudovali novou základnu. Prikážte veliteli nejbližší flotily, aby jim v tom všem prostředky zabránil. Kdy budeme transitovat?”

Transice proběhla o tri minuty později.

DRUSUS zaujal své obvyklé místo na kosmodromu v Terra-nii. Před půl hodinou byla odvezena nalezená rozlomená ampulka. Specialisté z analyzační laboratoře ji odváželi stejně opatrně, jako by se jednalo o vysoce explozivní látku.

V Rhodanově kluzáku seděli Bully, Deringhouse a novinář Walt Ballin. Letoun si to namířil k výškové budově a chystal se přistát, když Rhodan prolomil mlčení-

' „Jenom "zřídka" se vracím z akce s tak nedobrym pocitem. Nevím..."

Kluzák měkce dosedl, opustili jej a antigravový výtah je vynesl k Rhodanově pracovně. Sotva Rhodan vstoupil, posadil se za stůl a spojil se s šéfem rozvědky: „Mercante, máte něco nového?"

„Pane, podezření na sabotáž ve skladu robotů. Šéf stanice Ortlov požádal o řádné vyšetření. Všichni roboti, to znamená i pracovní, vykazují poškození povrchu. Vzorky, které jsem před chvílí mohl vidět, byly velmi znepokojivé;"

„Dobrá, Mercante. Dejte mi vědět, až o té sabotáži budete mít něco konkrétního. Ještě něco?"

Šéf Sluneční rozvědky znal Perryho Rhodana příliš dobře na to, aby pochopil, že ho teď nemůže obtěžovat s maličkostmi. Zavrtěl hlavou a vypnul spojení.

„Takže. Balline," obrátil se Rhodan k novináři, „co si zítra přečteme v Evropa News o akci DRUSUSU? Už víte, o čem napíšete?"

„Prozatím ani řádku, pane," odvětil Walt Ballin. „Nemohu přece svou zprávu zakládat na nějakých domněnkách!"

Bully a Deringhouse na sebe překvapeně pohlédli. Takovou odpověď nečekali.

Rhodan se zasmál: „No to už jste na tom úplně stejně jako my, Balline! Také jsme tak uvažovali, a pak bylo pořád něco

nového a nového, a pořád jsme nevěděli přesně, o, čem mánie lidstvo informovat... A jednoho dne byla v parlamentu vyvolána debata, že málo informujeme, ale... Zatraceně, svědčí mě ruka! Co to jenom je?"

„Mě taky..." -

„A mě taky!"

Čtyři muži pozorovali hřbety svých rukou. Všichni čtyři viděli skvrnky velikosti Špendlíkové hlavičky.

„Svědčí to vskutku nepříjemně," postěžoval si Bully. „Zavolám službu konajícího lékaře, ať mi na to něco dá. Pusť mě k interkomu, Perry." •

„Kvůli takové maličkosti, Bully? No pro mě za mě." • -Bully objednal lékaře.

„Jsem okamžitě u vás, pane Bulle!"

O něco později stál mezi nimi. Prohlížel si osm hřbetů rukou a kroutil nad tím hlavou. •

„Pane," obrátil se pak na Rhodana. „Vůbec nevím, co si s tím mám počít. Myslím, že to je práce pro dermatologické oddělení. Pane, vy máte ty skvrny i v obličejí!"

Zabzučel telekom.

Hlásil se DRUSUS. Jeden z vedoucích důstojníků oznamoval: „Pane, na DRUSUSU to je nějaké divné! Celá posádka má příšerné svedení kůže. Už jsem zalarmoval kliniku v Terranii!"

„Doktore," řekl Bully, „snad jsme nedostali ten břišní mor?"

Lékař zavrtěl hlavou. : ,

„Ne, pánové, toto podezření je: absurdní. Břišní mor nemá takovéto symptomy." '• . ,'

Hned nato se ohlásil doktor Henning: „Pane, vyhlásil jsem karanténu nad posádkou DRUSUSU, bohužel tato podivná infekce byla zavlečena i na palubu NJLU a na loď Skokanů UGDVJ. U posádek obou těchto lodí byly objeveny stejné symptomy!"

„Sakra, co je to za řetězovou reakci?“ zvolal rozčileně **Reginald Bull**.

„Přece nejsme bacilonosiči,“ bránil se generál Deringhouse a přitom si nespokojeně prohlížel hřbety rukou. „K čertu, nějak se to zvětšuje a už mě svědí i ramena.“

„Mě svědí už i chodidla,“ zabručel Bully a otočil se na novináře. „A vás to trápí kde, pane?“

„Správný výraz, pane Bulle. Něco takového jsem ještě nikdy nezažil.“

Rhodan se obrátil na Henninga: „Doktore, trvám na tom, abyste mi nalil čistého vína, a to hned!“ -,: ' '

Doktor Henning se zatvářil vážně.

„Pane, podobný případ je v dějinách Sluneční říše skutečně bohužel ojedinělý. Tři mí kolegové, kteří přišli s vaší infekcí do styku a přitom dodržovali ty nejpřísnější bezpečnostní předpisy, také onemocněli. A u mě to už také začíná!“

„Doktore,“ pokračoval Rhodan. „Začínám mít podezření, co tahle tajuplná infekce znamená. Umíte si představit, že by jí byli napadeni dokonce i roboti?“

Lékař se na Administrátora podíval víceméně hloupě. „Roboti? Roboti, kteří jsou vytvořeni z kovu, přece nemohou být napadeni infekcí. Ne, pane, to si neumím představit! Něco takového v medicíně neexistuje, ale jak jste na to přišel?“

„Je to jenom podezření, doktore. Promluvíme si o tom později. Okamžitě vyhleďte karanténu pro celou Zemi! Žádná loď nesmí startovat, žádná loď nesmí přistávat!“ .

„Pane, proboha, řekněte mi, čeho se obáváte?“ zvolal doktor Henning.

„Povím vám to, až budu mít první výsledky vyhodnocení,“ odvětil Perry Rhodan s klidem, který měl hypnotické účinky.

Vypnul všechna spojení a obrátil se na muže, kteří byli přítomni v jeho pracovně.

„Přivezli jsme si na Zemi akonský pozdrav smrti! My, pá-

nové. Byl to danajský dar. Oni tu transmitterskou stanicí na sedmé planetě Beteigeuze nepostavili jenom tak..."

„Ale jak to udělali?" divil se Bully. „Nic jsme neviděli a našich pět vědeckých robotů nic nezaznamenalo." ' "

„Což však ještě pořád není důkaz, že by z transmitteru nic nevyšlo. Bully, nezapomínej, že energetické emise transmitteru kolísaly. Není to pochopitelné?"

Znovu se ozvalo spojení. Hlásila se Sluneční zdravotní inspekce a chtěla mluvit s Rhodanem-

Půl hodiny po přistání DRUSUSU existovalo na Zemi již pět velkých infekčních oblastí.

Uprostřed hovoru to s Rhodanem trhlo-

„Bully, zapomněli jsme na transmitterskou stanicí na našem Měsíci! Okamžitě zaříd'..."

„Pane," přerušil ho mluvčí zdravotního institutu, „toto opatření přichází příliš pozdě. Právě jsme dostali zprávu z Měsíce, že tam propukla záhadná nemoc, provázená vyrážkou a svedením." ^

^^^

I ty nejstrašnější zprávy přestávají časem působit, pokud mají za obsah stále stejnou záležitost.

Dvanáct hodin po přistání DRUSUSU bylo známo, že jedenadvacet milionů lidí na Zemi a na Měsíci onemocnělo záhadnou infekcí. Nemoc pronikla dokonce i do dokonale uzavřených prostorů. Ani nejmodernější lékařské prostředky nebyly nic platné, přičemž symptomy nemoci se neustále měnily.

Když doktor Koatu vzal svůj hypnozářič a vydal se na lov zpěvavého ptactva, nevěděl ani proč to dělá. Už se ani nepodivil, že nemoc zachvátila i malé ptáčky.

Původně vyhlášený zákaz pohybu, který vyvolala karanténa, už dávno neplatil. Doktor Koatu tak vcelku bez potíží pro-

nikl až k DRUSUSU. Zajímal ho povrch lodi. Jeho Činnost byla ohlášena do velínu. A odtud k Rhodanovi,
„Spojte mne s ním!“ požadoval Rhodan.
„Pane, ale on nechce být rušen,“ odvětil spojař,
Rhodan se musel zasmát, ale i nadále trval na svém požadavku”.
Doktor Koatu měl na sobě skafandr a vznášel se ve výšce tří set metrů u povrchu DRUSUSU. Jeho pozornost platila podivné vrstvě Špíny na povrchu křížníku. Dosud se mu nepodařilo seškrábnout ani špetku té špíny.

Jakmile se však vznesl o něco výš, spatřil nalevo skvrnu, která vypadala trochu jinak a připomínala želatinu.

Koatu byl nemocný stejně jako všichni ostatní, nicméně dokázal se nad svou nemoc povznést a dál se věnovat výzkumnické práci. Vzal nůž a chtěl tu želatinu seškrábnout.

Sotva se však o to pokusil, trhlo to s ním.

Za uzavřeným průhledem helmy bylo vidět jeho vyděšenou tvář- V okamžiku, kdy se pokusil seškrábnout želatinu, sama se uvolnila a začala měnit vzhled. Látka zeskelnatěla a jako by se rozptylovala.

Koatu nevěřil vlastním očím. Jako by ta podivná skvrna prožívala vlastní život.

Zároveň jako by chtěla přistát na Koatuově skafandru!

Když sklouzl pohledem ze skafandru opět na povrch lodi, vykřikl.

V těchto místech už DRUSUS nebyl špinavý! Zato jeho vlastní skafandr byl pokryt z vlněnou, -nepravidelně silnou vrstvou želatiny!

„To vypadá jako plazma!“ zaúpěl. Otřásl se hnusem. Zároveň se v něm probudilo děsivé podezření.

Plazma: nahá, slizovitá, neforemná, tuhá, složená z komplikovaných bílkovin a anorganických látek.

Koatu podvědomě rekapituloval všechno, co se za uplynulá

desetiletí naučil, nicméně plazma na jeho skafandru byla jiná než všechny plazmoidy, které dosud znal.

Volání v helmové vysílačce ho vyrušilo z přemítání.

„Helou, doktore, něco jste našel? Nějak divně dýcháte," vyptával se ho kolega Gentkirk z kliniky.

„Přijďte si pro mě. Ta bestie na mně sedí. Ale mějte na sobě skafandr a přineste kousek chleba."

„Chleba?" překvapeně se zeptal ten druhý. „A o jaké bestii to mluvíte, Koatu? Není vám snad něco?"

„Rychle si mě tady vyzvedněte, Gentkirku," naléhal Koatu. „To monstrum je tady všude. A nezapomeňte ten chleba!"

„Asi mu přeskočilo," řekl ještě Gentkirk a pak vypnul spojení. Nicméně poslechl a za několik minut přistál s kluzákem nedaleko DRUSUSU.

Koatu je viděl přilétat. Vznášel se ještě ve výšce tří set metrů nad úrovní DRUSUSU a nyní rychle zapínal helmovou vysílačku:

„Nepostavějte. Přileťte ke mně. Musím přestoupit, jinak nám to monstrum uteče. Dole běhá přece jen příliš mnoho lidí!"

„Rozkaz!" odpověděl Gentkirk a pohlédl na ostatní členy posádky. Všichni jednomyslně považovali Koatua za přepracovaného, nebo dokonce za blázna. Navíc si někteří mysleli, že to je následkem podivné nemoci.

Koatu nastoupil do kluzáku.

„Kde je ten chleba?" dorozumíval se vysílačkou.

Gentkirk ukázal doprava. Tam ležel bochník.

„Vidíte skvrnu na mém skafandru? Pečlivě ji sledujte! Brzy bude ta bestie... aha, už semení. Už zaměřila chleba! Vidíte jako sklo čirý proud plazmy, jak plyne k tomu chlebu?"

Gentkirk a jeho kolegové už Koata nepovažovali za blázna. Dokonce se ani nesmáli tvrzení, že plazma zaměřila chleba.

„A teď?" bezradně se zeptal Gentkirk.

„Tak!" řekl Koatu a za pomoci speciálních klesť zasunul

chléb do malé skříňky, která se automaticky uzavřela. „Ted' už nám neuteče, ta bestie!"

Nemohl tušit, že v Modré soustavě měla tato - jak on říkal bestie - jméno, a že jí říkali Mal-Se!

^ A ^

Mal-Se byla bytostí z proteinu a bílkovin a bylo to monstrum neuvěřitelně žravé. Skutečně dokázalo zaměřit cizí bílkovinné sloučeniny. Každé pozitivní zaměření vyvolalo v tajuplném plazmatickém tvorů instinkty a pak proměnil svou beztvárovou želatinovou podobu a změnil se v téměř neviditelnou skleněnou skvrnu.

„Pane," podával doktor Koatu zprávu Rhodanovi. „Nevadí mu ani vakuum, ani chlad, plyny nebo kyseliny. Teprve teploty vyšší než 13 000 stupňů Celsia jsou schopny ho ničit. Dokáže zaměřit bílkoviny do vzdálenosti takových dvaceti kilometrů.

Pane, bezesporu to je původce infekcí, které propukly na Zemi a na Měsíci. Neexistují žádné vyhlídky, že bychom tyhle bytosti zastavili, protože se každou vteřinou neskutečně rozmnožují. Spočítali jsme, že Země bude nejpozději za šestnáct měsíců pokryta několikametrovou plazmatickou vrstvou a že už nebude žít ani jeden člověk!"

Perry Rhodan, sám poznamenaný cizí nemocí. Koala pozorně poslouchal.

„To byl tedy pěkný dárek Akonanů!"

„Akonani se nás chtějí zbavit jako obtížného hmyzu!" řekl Bully, když doktor Koatu skončil. „A oni to dokáží. Věřím, že to dokáží, Perry."

„Zázraky mohou přijít pouze z Akonu, tlouštíku. Ted', když máme k dispozici první informace, mohu se spojit s Allanem. Bude se muset zeptat počítačového Regenta. Pokud nám ne-

pomůže, nejpозději za tři měsíce bude po nás. Takže volám Allana"

Největší hyperstanice Země propojila Rhodana se starým přítelem Allanem, vládcem arkonidské říše.

„Helou, barbare!" pozdravil Atlan přítele a teprve pak si všiml jeho pozměněné tváře. „Perry, co se ti to stalo? jak to vypadáš?"

„Proto ti volám, Arkonidane," odvětil Rhodan. „Všichni Pozemšťané nyní potřebují tvou pomoc. Napadla nás nenasytná plazmatická bytost. Vidíš na mně, jak vypadají nemocní po čtyřiaadvaceti hodinách od nakažení."

„Kolik vás onemocnělo?" zeptal se Atlan.

„Většina obyvatelstva Země, příteli. Na Měsíci totéž. Obrana proti nemoci existuje pouze tehdy, když zůstaneš v uzavřeném skafandru."

Atlan vypadal velmi rozčileně,

„Co o té nemoci víte? Víte, odkud přišla?"

„Je to plazma, která se chová jako dravec vůči jakékoliv bílkovině, přitom ji dokáže najít na velké vzdálenosti a rychle sek ní přiblížit. Museli jsme ji chytit někde v soustavě Beteigeuze. Díky našim výzkumníkům víme, o co jde, ovšem nejsou to šťastná zjištění. Chápeš, oč té žádám, Arkonidane?"

Perry Rhodan Allanovi to podstatné zamlčel - odkud nemoc přišla a co všechno vědí o jejích původcích.

„Jistě, Perry. Všechny symptomy a všechny vaše poznatky uložím do centrálního počítače. Uvidíme, jestli nám je podobný případ znám."

„Allane, koho tato plazma napadne, má už Jenom nejvýš tři měsíce života."

Atlan, který na Zemi prožil deset tisíc let, byl nyní velmi otřesen. „Tři měsíce? Příteli, spolehni se na mě: udělám co bude možné. U všech bohů, odkud tableta čertovská nemoc pochází?"

„Ze sedmé planety soustavy Beteigeuze, z .metanového světa, Atlane.“ „A co dělají tví mutanti, Perry?“ Rhodan mávl rukou. „Vypadají stejně jako já, Arkonidane.“

^^^

Zemi zachvátila na mnoha místech panika. Celé kontinenty byly zmítány neznámou infekcí a lidé nevěděli co se děje-Nicméně alespoň jeden pozitivní aspekt tato infekce přinesla. Plazmatická bytost se vrhla také na infekci, která způsobovala břišní mor, a během několika minut všechny nemocné prakticky vyléčila. Tím se plazmatická bytost stala ztělesněním přísloví, že lze čerta vyhnat d'áblem.

Šéf Sluneční rozvědky maršál Mercant na toto téma debatoval s profesorem Darmém, který se problematice požírání infekce břišního moru plazmou zabýval. Maršál Mercant měl několik otázek.

„Co se stane s lidmi, kteří onemocněli plazmatickým útokem? Stanou se z nás beztvaré bílkoviny? Rozuměl jsme vám správně?“

„Nejenom to, maršále. Každý z nás se promění v plazma-tické monstrum, všichni budeme tím, čím je plazma, která na nás zaútočila. To je více než pravděpodobné.“

„Profesore, znamená to snad, že až budeme přeformováni, budeme požírat dosud zdravé lidi?“ :

„Dá se to tak říct.“

Allan D. Mercant se otrásl. Zároveň však zív. Byl k smrti vyčerpán. Vědci tvrdili, že to je projev druhé fáze neznámé nemoci. Jak bude vypadat třetí fáze, nebylo zatím jisté.

Nicméně starý špión měl pořád ještě dostatek síly a energie, aby ze sebe setřásl všechny temné myšlenky a mohl se plně věnovat práci.

Krátce poté zalarmoval své specialisty. Jenom jediný z těchto osmi vysoce kvalifikovaných lékařů nebyl ještě napaden plazmou.

„Boyde, vezmete tu věc do ruky. Pokud nedojdete k žádným výsledkům, plazma zvítězí. Jak jsem se právě dozvěděl, toto proteinové monstrum požírá s velkou chutí kultury břišního moru a potom se rozmnožuje. Myslím, že byste se měli věnovat skupině lidí, která vyvinula infekci břišního moru a pak se s ní pokusila dělat nějaké obchody. Tady jsou všechny podklady. Jednoznačně z nich vychází, že infekce břišního moru byla vypěstována na Zemi a že rozbitá ampulka skutečně pochází z pozemské výroby. Tím bychom měli dokázat jednu věc. A vy se postarejte, abychom dokázali zničit tu příšernou plazmu!”

^ A ^

Pěny Rhodan seděl před přijímačem a naslouchal zprávě, kterou mu podával počítačový Regent Arkonu:

„Odpověď na otázku 973/3, Jeho Vznešenosti Imperátora Gonožala VIII. Informace pro Prvního Administrátora Sluneční říše, Perryho Rhodana.

Ve druhém roce vlády Jeho Vznešenosti Fulfulgona IX. byli obyvatelé tří planet osídlených Arkonidany napadeni plazmatickou infekcí. Aby bylo zabráněno šíření nemoci, imperátor rozkázal tyto tři zamořené planety zničit.

Už neexistují.

Zničení tří planet prokazuje, že proti plazmatické infekci neexistuje žádný lék.

Tehdejší průzkumy se nedostaly dál než k analýze plazmy. Není známo, jestli je plazmatická infekce odněkud řízena, nebo zda propukla čistě náhodou.

Hodnoty analýzy...”

Perry Rhodan, Reginald Bull a John Marshall pozorně na-

slouchali informacím z obřího počítače Arkonu 3. Přestože nerozuměli jedinému technickému údaji počítače, doufali, že je přivede na stopu. Nicméně byla to pro ně slabá naděje. 'Vypadali dost zoufale.

Teprve když zpráva skončila a ohlédli se k doktoru Koatovi, zdálo se, že události nabraly jiný směr.

„Pane," řekl vědec vzrušeným hlasem, „pokud se nepletu, myslím, že vám mohu říci, že arkonidská analýza nám vytvořila vynikající bázi. Podle ní máme co dělat s denaturovaný-mi bílkovinami. To znamená s takovými, které vznikají z přirozených bílkovin působením teploty, kyselin, různých přísad a fermentů. Je tu ještě několik dalších podrobností, ale ty jsou příliš specifické- Zatím vám o nich nebudu nic říkat, nevěděli byste, o čem je řeč, pane."

^ A ^

Miliony lidí na Zemi zívaly, zívaly a zívaly. Všichni byli neskutečné podobaní, všichni byli úžasně unavení a ospalí". Už to nebyla jenom vyrážka, už to byly houbovité útvary, které se jim vytvářely na kůži. Všechno to bylo ještě navíc doprovázeno neustálou silnou bolestí.

Od propuknutí nemoci uplynuly tři dny. Tři dny a tři noci se všechny televizní stanice Země pokoušely obyvatelstvo uklidnit, přinutit je, aby neztrácelo nervy. Když se lidé dozvěděli, že infekce napadla i Perryho Rhodana a jeho nejbližší spolupracovníky, Rhodan si dal zavolat Walta Ballina.

„Balline," řekl Rhodan, „nyní je na čase, abyste promluvil k Pozemšťanům a abyste promluvil tak, jak to umíte napsat do svých úvodníků. Dejte si přidělit nějaký vysílací čas a nakonec mi rezervujte deset minut. Po vás promluví já!"

Když novinář odešel, Bully nespokojeně řekl: „Proč jsi to udělal? Proč chceš vyvolat novou vlnu paniky a strachu? Co-

pak jsi nečetl poslední policejní zprávy z Terranie, Perry? Vypadá to hrozně! Hrozí revoluce a lidi začínají šílet. A ty .riskuješ nasazení Ballina?"

„Ano, Bully, já..."

Dál se nedostal. Telekom vyhlašoval poplach- Šéf televizní stanice Terranie rozčileně hlásil: „Pane, Walt Ballin právě vaším jménem přerušil vysílání a mluví s podporou dalších osmadvaceti televizních stanic k celé severní polokouli!"

„Přepojte mi sem tu jeho přednášku! Okamžitě!" přerušil ho Rhodan a tvářil se přitom podivně.

„Panebože," zaúpěl Bully, „ten pisálek mluví a ani se na to nepřipravil. To bude vypadat!"

Bylo to však velkolepé.

Řeč Walta Ballina k Pozemšťanům byla velkolepá, protože byla prostá a plná upřímného přesvědčení. Lidé mu jednoduše museli věřit. Právě říkal: „Jsem mladý. Je mi sedmadvacet let. Mám před sebou ještě celý život a všichni vidíte, jak právě vypadám.

Pokud nepřijde záchrana, budu žít už jenom tři měsíce, ale celé ty tři měsíce budu v záchranu doufat a celé ty tři měsíce ani nepomyslím na to, abych se šel pověsit, nebo abych jinak skoncoval se životem, jako už mnozí.

Nikdo, kdo se nechá zmítat zoufalstvím a hodlá spáchat sebevraždu, by se nikdy nemohl stát občanem vesmíru. Já se jím stát chci. A pevně věřím, že se jím stanu. Ano, v tuto chvíli také vím, proč tomu věřím. Věřím tomu proto, že jsem Pozemšťanem a budoucnost se nám otevírá, i když plazmatická < infekce nyní zabraňuje postupovat dál..."

„Krucinál, to je ale dobrý, Perry! Jak to, že to Ballin takhle dobře umí? To je přímo úžasný! Jako kdybych mluvil já sám," poznamenal Bully.

„Protože věří tomu co říká, Bully. Ale teď už musím do studia i já."

Jeff Garibaldi, malý, tlustý a holohlavý, si vyklepal svou dýmku, podíval se k oknu a zadíval se na Are deTriomphe.

Od chvíle, kdy před deseti dny propukl plazmatický mor na Zemi, pro něj a jeho muže ve francouzském sektoru nebyla skoro žádná práce.

On sám ještě nemocný nebyl, ovšem to nic neznamenal. Každou vteřinou se mohla nemoc přiblížit. Každá potrava, kterou přijal, mohla být nakažená.

Včera byl Jeff Soisy sur Seině, v malém městečku padesát kilometrů za Paříží, aby se tam spojil s jedním ze svých mužů, ale ten nepřišel.

Strávil tam celé odpoledne. Sedel v kavárně a čekal.

„Hm," řekl už potřetí za sebou. „Viděl jsem v tom městečku Soisy sur Seině plazmatický nemocné nebo ne?"

Ano? Garibaldi se pokoušel vzpomenout, ale nedařilo se mu to. Jenže čím více o tom přemýšlel, tím vzrušenější byl, a tomu vůbec nerozuměl. „Začíná to snad už i u mě?" zeptal se a nedůvěřivě si prohlížel hřbety svých dlaní.

Nevykazovaly žádnou vyrážku.

„K Čertu, co jsem to jenom včera v té malé díře vlastně přehlédl?"

Zapálil si dýmku. Třikrát zabafal. „Ten tabák má hroznou chuť! Mizernej tabák. Musím na čerstvej vzduch!"

Venku svítilo letní slunce a nebe bylo bez mráčku/Paříž mela zase jeden z těch svých slavných letních dní.

Jindy mu trvalo celou hodinu, než se dostal na periferii Paříže, dnes to zvládl za dvanáct minut.

Namířil si to znovu do Soisy sur Seině, vzdáleného Čtyřicet dva kilometry.

Jeff Garibaldi chtěl vědět, co ho to včera v tom městečku zaujalo.

Celou cestu však musel myslet na Zemi, na lidstvo, na smrt, která rozprostírala svá černá křídla nad modrou planetou.

Před Café Nicole zabočil doprava a vystoupil. Byly tam obsazeny dva stoly. Jedenáct bylo prázdných^,

Objednal si kávu se šlehačkou, pak se podíval servírce do tváře a čekal, že bude podřobaná a opuchlá, ale nic takového neobjevil.

A pak to Garibaldimu došlo. Opět si vzpomněl, co ho při včerejší návštěvě tohoto městečka mimoděk napadlo.

Neviděl tu ani človíčka napadeného plazmou! Ani jediného,! Přičemž Soisy sur Seině mělo něco přes 45 000 obyvatel.

Dostal svou kávu.

Zaplatil, kávy se ani nedotkl a utíkal přes ulici k historické radnici. Tam dostal informaci, která jeho pozorování potvrdila. „Ne, pane Garibaldi, v Soisy sur Seině nemáme dosud nikoho nemocného!"

„Určitě ne?" vyhrkl Garibaldi, protože tomu nechtěl uvěřit. Na severní polokouli už nebylo jediné město bez nemocných, a tady v takhle poměrně velkém městě ani jeden? „Díky!" odpověděl Jeff Garibaldi a odcházel.

^ A. ^

Bylo 5.20 standardního času. V Terranii právě začínalo svítat, když Perryho Rhodana probudil poplašný signál.

Vmžiku byl na nohou.

„Tady Rhodan, co se děje?"

Hlásil se mu Allan D. Mercant, šéf Sluneční.rozvědky. Byl velice rozrušen.

„Mercante, co se s vámi děje? Takhle vás přece ještě neznám. Zatím jste byl vždycky ztělesněním klidu. Tak se uklidněte!"

„Odpusťte, pane, ale tahle zpráva... Padesát kilometrů za

Paříží existuje městečko Soisy sur Seině. Má 45 000 obyvatel, ale není tam ani jeden případ plazmatické infekce."

„Ani jeden...?"

„Jistě, tvrdí to náš agent Garibaldi."

„Je spolehlivý?"

„Ano, to je."

„Dobrá, Mercante. Sejdeme se za půl hodiny na kosmodromu, na stanovišti 87. Tam stojí kosmická loď BURMA. S tou odstartujeme."

„Pane, přece nemůžeme..."

„Ale ano, můžeme.";

Rhodan vyhlásil poplach i Reginaldu Bullovi, Johnu Mars-hallovi, Guckymu, Rasu Cubajovi a novináři Waltu Ballinovi. „Startujeme zhruba za půl hodiny ze stanoviště 87 s BUR-MOU!"

Už nedodal proč a kam.

• ^ ^ ^

Když se snášeli s kosmickou lodí nad malé městečko ve Francii, nebyli na palubě této lodi, nýbrž tvořili krátký řetěz těl, oblečených v kosmických skafandrech- který vlál za horním pólem lodi. Rhodan chtěl vyloučit jakoukoliv další možnost nákazy na palubě lodi. Každý ve svém skafandru byl nyní malou kosmickou lodí pro sebe, s energetickým ochranným štítem, pohonnými agregáty a možností samostatného letu.

Když se dostali do výšky tří set metrů, začali se měkce snášet pomocí antigravu.

„Zapnout deflektory!" rozkázal Rhodan. Bylo to dodatečné opatření v této temné noci, aby se za pomoci deflektorů učinili neviditelnými.

Městečko Soisy sur Seině od nich bylo tři kilometry daleko.

Telepati John Marshall a Gucky začali pracovat. Pokoušeli se vystopovat cizí myšlenkové proudy, které by jim dodaly nějakou informaci-

„Nic," řekl Marshall po dobré čtvrt hodině.

Gucky mlčel.

Po dálnici se k nim blížilo vozidlo s rozzářenými reflektory. Auto jelo velice rychle. Řidič musel trasu velice dobře znát. Minul muže o kilometr a pokračoval.

„Šéfe, v tom autě seděl Aras!" zapištl Gucky. „Já mizím! Marshalle, udržuj se mnou kontakt."

S posledním slovem teleportoval. Chvilí nato řekl John Marshall: „Guckymu asi přeskočilo. Sedí na střeše toho auta. Jedou do centra města. Teď projíždějí náměstím... Kruhový objezd... Třetí ulice doprava... Gucky má pocit, že to je výpadovka. Vůz zrychlil, Gucky nadává, sotva se tam drží. Chce teleportovat... Ne, zůstává. Vozidlo zastavuje, zabočuje na soukromou cestu. Robotské strážce, moment, teď prckovi nerozumím. Myslí na nějaké hlouposti. Co má v jeho myšlenkách co dělat nějaký cukrář? Malý zámeček v cukrářském stylu... Čtyři Arasové! Tři očekávají ten vůz. Ještě jeden vychází z domu.

Arasové v maskách Pozemšťanů..,"

Rhodan se ujal iniciativy. Obrátil se na Rase Čubaje a požádal ho, aby chránil Guckyho. „Arasové se za žádných okolností nesmějí dozvědět, že jim jsme na stopě."

„Oukej, pane!"

Pak zmizel i teleporter Ras Čubaj-

„Startujeme, pánové. Marshalle, vy nás povedete!" oznámil Rhodan.

•

Odlepili se od země, vytvořili znovu řetěz a letěli ve výšce sto metrů k malému městu.

Jenom v některých domech se svítilo. Soisy sur Seině spalo. John Marshall je bez dalších oklik vedl k cíli, kde se

nacházeli oba teleporteři a Arasové. Muži byli ještě pořád zahaleni do deflektorového pole, které jim umožňovalo neviditelnost.

„Marshalle, co dělají ti dva?“ zeptal se Rhodan. Než však mohl telepat odpovědět, dodal: „Měli bychom otevřít helmy a vypnout spojení a detektorová pole.“

Udělal to a pocítili chlad noci. Asi o dvě stě metrů dál se nad zámeckým portálem svítilo. Před portálem stálo auto, pravděpodobně totéž, které jelo po dálnici.

„Pane, naši teleporteři jsou v domě. Je tam spousta galaktických lékařů. Podle Guckyho informací si povídají o plaz-matické infekci... Pane, oni se tomu smějí...”

„Ale už ne dlouho!“ zavrčel výhružně Bully.

„Tak dost!“ okřikl Perry svého přítele. „Marshalle, zavolejte Cubaje a Guckyho zpátky.“

V následující vteřině stáli oba mezi nimi.

Ale v té chvíli Marshall vyhrkl: „Pane, Arasové nás zaměřili. Posílají proti nám roboty. Musíme odtud zmizet! Mají nás přesně v zaměřovacím paprsku!”

Už při tomto varování zapnul Rhodan svou silnou vysílačku a vykřikl: „Holubice! Holubice! Tady Orel!”

Arasové nemohli tušit, co tento domluvený signál může znamenat. Než pochopili oč jde, nad zámkem se vznášela BUR-MA a doprovodný křižník CONDOR.

V následujícím okamžiku došlo k boji.

Arkonidští bojovní roboti Arasů zahájili palbu, ale zničili jenom část parku, protože Rhodanovi muži se včas vznesli k nebi.

Potom zmizel Gucky. Brzy se ukázalo kam.

Pět z těžkých arkonidských bojových strojů vystřelilo k nebi jako rakety. Počítačová monstra, která nemohla pochopit, co se s nimi děje, zoufale a bezcílně pálila kolem sebe. Když byli ve výšce takových pěti kilometrů, Gucky uvolnil své mentální síly a nechal roboty padat z velké výšky dolů.

Zřítili se jako pět bomb, které se neodpálily a zavrtaly se hluboko do země parku.

„Pane, Arasové chtějí zámek vyhodit do vzduchu!”

Toto varování Johna Marshalla přišlo o pár vteřin později, než mělo.

Země se otevřela. Ohnivý orkán roztrhl malý zámek, který stál na okraji Soisy sur Seině více než Čtyři sta let a atomární plameny vyšlehly do noci.

Šest Pozemšťanů mohlo vděčit pouze svým ochranným energetickým štítům, že nebyli ihned po smrti.

Jenže první tlaková vlna je odfoukla jako zvadlé listí a'roz-trhala jejich řetězec.

Walt Ballin, který něco podobného znal pouze z televizních přenosů, měl pocit, že udeřila jeho poslední hodinka. Neměl za sebou školení na vesmírné akademii a rychle zapomněl, jaký význam mají nastavovací tlačítka a knoflíky na speciálním kosmickém skafandru. Ve zmatku zapojil energetický ochranný štít na maximum a tím vypnul antigravové pole.

Řítil se k zemi jako kámen, nicméně zachránila ho další tlaková vlna. Jeho kolmý pád změnil směr - teď padal k zemi šikmo. Přistál v koruně ovocného stromu, ale energetický ochranný štít byl dostatečně silný, takže ho ochránil před nebezpečnými větvemi. Přesto však ztratil vědomí.

Gucky slyšel řev exploze, ale nic neviděl- Vteřinu před katastrofou teleportoval za myšlenkovým impulzem, který přicházel ze země.

Ted' tam stál, v pravé ruce držel dezintegrátor a v levé impulzní paprskomet. Oběma zbraněmi mířil na tři Arasy. Tito galaktičtí lékaři vypadali jako Arasové, neměli na sobě masky Pozemšťanů.

„To je přece Gucky!” vykřikl jeden Aras a pokoušel se tasit zbraň.

Nepodařilo se mu to. Ztratil zemi pod nohama a vzlétl ke stropu jako míč. To si Gucky hrál se svými telekinetickými silami.

Aras, který vykřikl, ležel omráčený na zemi, v koutě leželi další dva a Guckyho telekinetické síly je přidržovaly u země tak, že se nemohli hnout.

' Vtom Gucky pocítil nebezpečí. Zachytil nesrozumitelné impulzy. Od prvního seznámení s roboty tyto impulzy velmi dobře znal. A jestli byl ve Sluneční říši někdo, kdo neměl rád roboty, pak to byl právě myšob Gucky.

Bleskurychle tasil hypnozářič, vyměnil jej za impulzní paprskomet a pomocí parapaprsků paralyzoval tři přemožené galaktické lékaře, aby se vmžiku ztratil z tohoto místa.

Věděl, že se zdržuje v podzemním zařízení Arasů, kterým se jakousi nepochopitelnou cestou podařilo proniknout na Zemi a pobývat v Soisy sur Seině coby Pozemšťané.

Když však nyní rematerializoval, vzalo mu to řeč a málem i život!

Přistál v obrovské laboratoři. : , ,

Laboratoř byla plná robotů. Ne všichni byli lékařskými roboty, kteří byli naprogramováni k výrobě léků. Dva, kteří nestáli dále než čtyři kroky od Guckyho, byli bojovní, naštěstí však byli naprogramováni na Arkonidany, Skokany a Pozemšťany - nikoli na bytosti metr vysoké a připomínající přerostlou myš.

Gucky nicméně raději přece jenom teleportoval pryč.

Objevil se o kus dál a hned oba bojové stroje proměnil pomocí dezintegrátoru na prach.

„Pagdore, co se tam vzadu děje?“ uslyšel v té chvíli vzrušený arkonidský hlas. Přicházel z druhého konce gigantické laboratoře.

Gucky se právě soustřeďoval na další skok, když se před ním vynořil Ras Čubaj.

„Pomoz mi najít Šéfa a ostatní, Gucky!“

„Jdeme!“ kývl Gucky a zmizel.

Vynořili se v silně zamořené krajině. Místo, na kterém stál po staletí malý zámček, bylo vyplněno obřím kráterem. Park také zmizel. Periférie Soisy sur Seině hořela.

Malé městečko, které bylo uchráněno před plazmatickou nákazou, se právě stávalo obětí atomové bomby.

„Mám kontakt se šéfem, s tlouštíkem a Mercantem, Rasi. Ale nemůžu najít Johna a toho novináře taky ne.“

Teleportovali.

Vynořili se u Perryho Rhodana, který jim hned hlásil: „Postrádáme Marshalla a Ballina, Gucky!“

„Později, Perry,“ přerušil ho Gucky. „Arasové mají v hlubině pěti set metrů obrovskou fabriku na léky. Vyrábějí tam! Musíme se tam dostat dřív, než to taky vyhoděj do vzduchu. Pak už to vůbec nikdo v tomhle městě nepřežije!“

„Takže přece!“ poznamenal Rhodan, ale víc už neřekl.

Rhodan a Bull se chytili Guckyho, Allan D. Mercant Rase Čubaje.

„Skácame!“ přikázal myšob a oba teleporteři přenesli své tři druhy do podzemní továrny galaktických lékařů.

^^^

Přistáli v čarodějném kotli!

Řítlo se k nim osm arkonidských bojových strojů, následovalo je jedenáct Arasů a schovávalo se kovovým kolosům za zády.

„Rasi, zničit roboty!“ přikázal Rhodan. „Rychle odtud!“

Zmizeli za chladicí agregát, který posloužil Rhodanovi a jeho druhům jako úkryt.

Myšob byl rychlejší než Afričan. Hlavně díky tomu, že byl malý. V levé ruce držel paralyzátor, který nastavil na maxi-

mální výkon, a namířil na jedenáct Arasů, kteří o jeho přítomnosti nad svými hlavami nic netušili. Klesli k zemi jako zasažení bleskem. Rázem ztratili vědomí. Počítačové řízení bojovní roboti o katastrofě za svými zády vůbec nic netušili. Když bylo pět z nich zasaženo a proměněno pomocí dezintegrátoru v prach, zbývající tři si všimli, odkud útok přichází.

Zastavili se, otočili kovové hlavy a dívali se smrti do tváře. Měla podobu Perryho Rhodana a Reginalda Bulla. Každý z nich běžel na opačnou stranu úkrytu a střílel.

Bojovní roboti byli rázem vyřazeni z provozu. Pracovní roboti v hale si boje vůbec nevšimli. Dál hlídali výrobu, která běžela, jako by se nic nedělo. Gucky a Ras se vrátili ke svým druhům. „Co to tady vlastně je, šéfe?“ zeptal se myšob. „Ano, Gucky, přesně to musíme zjistit. Rychle sem musíme dostat doktora Koata a ještě dva nebo tři další odborníky. Můžeš se o to postarat, Gucky?“

^ _* _ ^

Perry Rhodan se stal pánem situace; Nicméně ze zajatých Arasů nemohl dostat ani slovo. Jejich myšlenky byly složeny pouze z nenávisti, zlosti a strachu.

Mutanti je zkoumali marně.

„Hej, šéfe!“ zapištěl po pěti minutách Gucky. „Jsme tady s těma doktorama. Máš pro mě nějakou práci?“

Rhodan přikývl a otočil se k lékařům. „Pánové, co se týče medicíny, jsem naprostý laik, nemohu vám tedy dát přesné úkoly, ale pokuste se co nejrychleji nalézt v této továrně prostředek, který dosud zabraňoval tomu, aby v městečku Soisy sur Seině mohla propuknout plazmatická nákaza. Váš další úkol potom bude, abyste našli místo, kde se nacházejí kul-

tury infekce břišního moru. Přišla pravděpodobně odtud. Pánové, pusťte se do práce!"

Rhodan se neubrnil mocnému zívnutí. Potom pokračoval:

„Naši lékaři v Terranii zjistili, že plazmatické monstrum dokáže zaměřovat směr, ve kterém se nachází nejbližší bílkoviny. Pokuste se zjistit, zda Arasové nedisponují nějakým speciálním zařízením, pomocí kterého by mohl být porušen zaměřovači smysl monstra. Je to velice těžký úkol, protože se zakládá jenom na mé hypotéze, ale v naší zoufalé situaci se musíme pokoušet o všechno možné. Prosím, pánové!"

Sotva skončil, zapištěl mysob Gucky vzrušeně: „Perry, máš pravdu! Právě jsem zachytil myšlenky jednoho Arase. Ten chlapík má strach, že bychom mohli najít nějakou věc. Ty snad víš, co je to Oska-pulsátor?"

„To jsem nikdy neslyšel. Co by to mohlo být?"

„Oska-pulsátor je věc, kterou nesmíme najít, šéfe. K čertu, ten Aras má ale strach!"

„Dobrá, dej o tom vědět našim vědcům. Možná jim pomůžeš tu věc najít."

Gucky to už nekomentoval a zmizel. V té chvíli se ozval Marshall s novinářem. „Helou, šéfe! Pokoušíme se projít hořící ulice a dostat se zpátky k parku. Aha..., už to není nutné. Gucky nás zaslechl a právě sem skočil. Jdeme s ním."

S posledními slovy Johna Marshalla se Gucky s oběma zachráněnými objevil.

„Jerry, vědcům jsem to řekl. Taky nevědí, co je to Oska-pulsátor."

Rhodan přikývl a obrátil se na Marshalla: „Vezměte si na paškál dva spoutané Arasy, ležící ve vedlejším sále. Dostaňte z nich všechno. Chci vědět, co mají v hlavě. Každou minutu, o kterou najdeme to, co nesmíme najít, dři-

ve, můžeme zachránit mnoho lidí před plazmatickou nemocí.

„O. K., pane. Arasové ze mě budou mít radost!" Znělo to jako hrozba.

Walt Ballin tam jenom postával a zíral. Viděl skupinu rozbitých bojových robotů, viděl pracovní roboty u přístrojů a pásů, a kroutil hlavou. „Pane," zeptal se Rhodana. „Čekáme na něco určitého?"

„Čekáme na zázrak, Balíme."

Vtom se vedle Rhodana vynořil Gucky a zapištěl. „Vědec Ulland stojí před Oska-pulsátorem! Našel tu věc a zrovna křičí na své kolegy Churche a Kokstroema."

„Tak už víme, co je to Oska-pulsátor?" netrpělivě zvolal Rhodan.

Gucky vycenil svůj hlodák. „Perry, je to přesně ta věc, která znemožňovala monstru, aby se přiblížilo k Soisy sur Seině!"

„A jak to funguje, Gucky?" měkce se zeptal Rhodan.

Gucky se zašklebil. „Perry, pokud jsem správně přečetl Ullandovy myšlenky, je to vysílačka, která vysílá neuvěřitelně komplikované rušivé impulzy a tím znemožňuje monstru, aby zaměřovalo bílkoviny!"

„Aha!"

„Perry," ustrašeně se zeptal myšob. „Budeme teď všichni zase zdraví?"

Rhodan na něj chvíli hleděl, a pak zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, Gucky. Monstrum si nás už všechny zaměřilo. Oska-pulsátor nám už pravděpodobně nebude schopen pomoci. Je to tak, Marshalle?"

Nikdo kromě něj v té chvíli neslyšel, co mu Marshall telepaticky říkal.

„Cože? Cože? Ve skladu číslo 18? Co že to má být za léčebný prostředek? Nějaká **vůně** a zároveň návnada pro

monstrum? Marshall, tomu já moc nerozumím. Zopakujte mi to."

Všichni napjatě sledovali Rhodana; Aby pochopili, oč jde, zopakoval Marshallova slova: „Je to nějaká aromatická látka, která se spojí s monstrem a zničí ho, protože způsobí krystalizaci jeho buněčné tekutiny."

Pak se ozval telekom, zabudovaný v Rhodanově skafandru. Hlásilo se lékařské výzkumné středisko Terranie a požadovalo Perryho Rhodana.

„Pane," jásal jakýsi mužský hlas z reproduktoru, „na základě analýz z Arkonu jsme našli prostředek. Jedná se o aromatickou látku, která z plazmatické příšery nadělá neškodné krystaly! Pane, dokázali jsme to. To je ale nádherný den!"

John Marshall se vracel. Přes to všechno, co zjistil, se tvářil trpce.

„Co se děje?" zeptal se ho Rhodan.

Šéf jednotky mutantů se zhluboka nadechl. „Je to neuvěřitelné, co ti Arasové s námi chtěli provádět. Tady v laboratořích skutečně vyráběli infekci břišního moru. Chtěli zdecimovat obyvatelstvo Země a potom okupovat naši planetu. Za tři dny se akce měla rozběhnout. To, že se tu objevilo plazmatické monstrum, se jim jenom hodilo. Pomocí Oska-pulsátoru si ho drželi od těla a měli klid."

Rhodan přikývl.

„Postarám se, aby Arasové přišli před soud."

^ ^ ^

Perrymu Rhodanovi zbývalo ještě půl hodiny na to, aby si popovídal s Waltem Ballinem, víc mu toho jeho termínový kalendář skutečně nedovoloval. Kromě toho neměl tentokrát ani Walt Ballin mnoho času, protože se mu přece jenom podařilo

domluvit se s Yvonne Berclaisovou na dvacátou hodinu k -večeři.

„Tak kdy se objeví vaše zpráva o plazmatickém monstru, Balline? Do této chvíle vláda ještě nevydala informace, Čemu lidstvo a Země vděčí za záchranu. Udělejte to vy! Můžete podávat informace o čem chcete, i o mých chybách.“

„Pane," vpadl mu Ballin vzrušeně do řeči, „kdo by vám mohl něco vyčítat? Tak jako tak by nám Akonané poslali to monstrum na Zemi. V tomto případě můžeme být všichni vděční jenom vám. To vy jste se v této katastrofální situaci zachoval na úrovni a vytušil jste správně všechny souvislosti.“

„To není tak docela pravda, Balline. Bez Jeffa Garibaldiho by se nám to nepodařilo. Vidíte, že jednotlivec nemůže nic znamenat, pokud nemá velice schopné spolupracovníky? Měl byste se o tom ve svém článku zmínit.“

„Pane, dnes, čtyři měsíce po propuknutí infekce a tři týdny po ohlášení posledního případu plazmatické nemoci nechce nikdo na Zemi slyšet nic o monstru. Ale já nevím, jestli mohu informovat úplně'o všem. Měl bych se také zmínit o tom, že můžeme každým dnem počítat s novým útokem Akonanů?“

Rhodan se usmál. „Vzpomínám si, že jsem kdysi četl nějaký článek, ve kterém stálo, že vláda Země by měla lidstvu říkat úplně všechno, protože jinak by se lidé nikdy nestali občany vesmíru!“

„Pane, tenkrát jsem nevěděl to, co vím dnes. Dnes už vím, jak obrovskou odpovědnost jste převzal. Na závěr bych měl ještě jednu prosbu. Smím se někdy přijet podívat do Terranie?“

„Přijed'te kdykoli, Balline. Pomozte nám udělat z lidí občany vesmíru. Dokud bude mít člověk strach, bude v něm jako

to monstrum - jakmile ale svůj strach ztratí, bude moci konečně otevřít oči a vidět všechny zázraky vesmíru. Tam však vede ještě dlouhá cesta. A na konci této cesty stojí člověk, kterému patří celý vesmír..."